

HLAS SRDCA

„Veru hovorím vám: Medzi tými, čo sa narodili zo ženy, nepovstať nik väčší ako Ján Krstiteľ.“

(Mt 11, 11)

ŠTVRŤROČNÍK RÍMSKOKATOLÍCKEJ FARNOSTI RIMAVSKÁ SOBOTA

Ročník VIII.
Číslo 3.
Október 2023

Otvorené nebo

Koľkokrát poviem-Amen!

Nech twoja vôle sa stane!

A Slovo znova padne na tvrdý kameň
a mne ostanú len dorážané dlane.

Koľkokrát Zdravas' Mária poviem...

Ty Kráľovná! Matka moja!

Pri prvej príležitosti však svätosti zomriem,
hriechu sa ale vzopriem a idem do boja.

Koľkokrát prosím-odpušť vinu!

Už polepším sa, snáď...

Je to často len slovo prázdnego činu.
Bez teba, Bože, nasleduje zas len tvrdý pád.

Koľkokrát otázku si dám... sám:

„Prečo je cesta k svätosti jak z ruže trň?“

A pri každom zakopnutí kroky k Tebe vzdám,
Ježišu milostivý, Ty milosťou ma vždy zahrň!

Modlím sa, prosím Máriu-kvetinu!
Ježiša stopu chcem hľadať v živote len.

Statočne zmietať tohto sveta špinu,
okúsiť žiť Láske a nie života hriešny blen.

Brána sa zatvára, oči vidia noc.

Struna života končí svoju pieseň.

Na perách modlitba-to všetka naša moc!

Božia Láska ale zmaže každú tieseň.

Neostanem stáť! Nie!
Milovalt skutkom, za tým sa mi cnie!

Hoc pomaly... ale pôjdem vpred!
Pozvanie k Večnosti? Prijímam! Teraz hned!

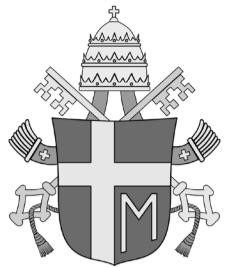
Boris Deák

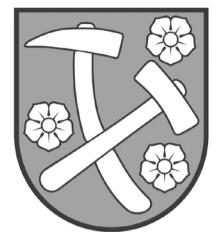
Okamih smrti

Sú chvíle v živote človeka, keď si uvedomujeme svoju slabosť, nedokonalosť, bezbrannosť. Azda viac ako inokedy sa vieme rozlúťostiť uvedomiť si chyby vo svojich vzťahoch k svojim najbližším a to nielen keď nás opúšťajú odchodom z tohto sveta, ale aj v tomto „dušičkovom čase“, keď viac ako inokedy prichádzame k hrobom svojich najbližších a naše cintoríny sa len tak hemžia ľudmi. Žijeme v spoločnosti, kde sa zdá, akoby smrť bola odsunutá nabok. Stala sa akýmsi tabu, lebo ak by sme o nej hovorili, museli by sme uznáť našu bezmocnosť pred ňou. Je to ako „chyba na trati“, ktorú treba skryť, lebo dôležité je zostať mladý, získať pocty, úspech a bohatstvo. Napriek tomu niet dňa, aby sa v správach nehovorilo o nehode, smrti, vojne... Hovoriť však o smrti ako o najdôležitejšej udalosti nášho života, to je už iné.

Život, ktorý sa náhle, často náhodne pretrhne, musí nejakým spôsobom pokračovať, inak by skutočne ľudský život nemal zmysel a bol by iba ako „bylina, ktorá vädne a usychá“ (Ž 90,6).
(pokračovanie na str. 23)

ROŽŇAVA 13. 9. 2003 – 13. 9. 2023 NÁVŠTEVA SV. OTCA JÁNA PAVLA II. SPOMIENKY A SÚČASNOSŤ

„RADOSTNÉ boli naše SRDCIA, keď sme sa dozvedeli, že sídlo diecézy bude mať vzácnu návštevu – Svätého Otca.

Duchovná príprava mládežníckeho spevokolu i celej farnosti začala už dávno pred 13. septembrom 2003. Pripravili sme adoráciu, večeradlo i modlitbu sv. ruženca. Mládežnícky spevokol „Radostné srdcia“ potešila aj ďalšia správa. Bola to možnosť spievať na slávnostnej sv. omši. Poctivo sme trénovali, spolu s ostatnými absolvovali „generálku“ v Rožňave a tešili sa na 13. september.

Na pódiu sme však nestáli. Tak, ako v Betleheme nemali miesto pre Jozefa a Máriu, v Rožňave na pódiu nemali miesto pre „Radostné srdcia“. Počiatočné sklamanie vystriedala vďaka a sústredené slávenie sv. omše spolu so Sv. Otcom, kardinálmi, biskupmi, kňazmi, diakonmi a stovkami veriacich zo Slovenska i zo zahraničia.“

Tolko z Kroniky „Radostné Srdcia“ zo septembra 2003.

Po 20. rokoch si naši veriaci a členovia spevokolu „Radostné srdcia“ spolu so svojimi deťmi pripomenuli tieto slávnostné chvíle. V priestoroch Biskupského úradu v Rožňave bol v poobedňajších hodinách pri-

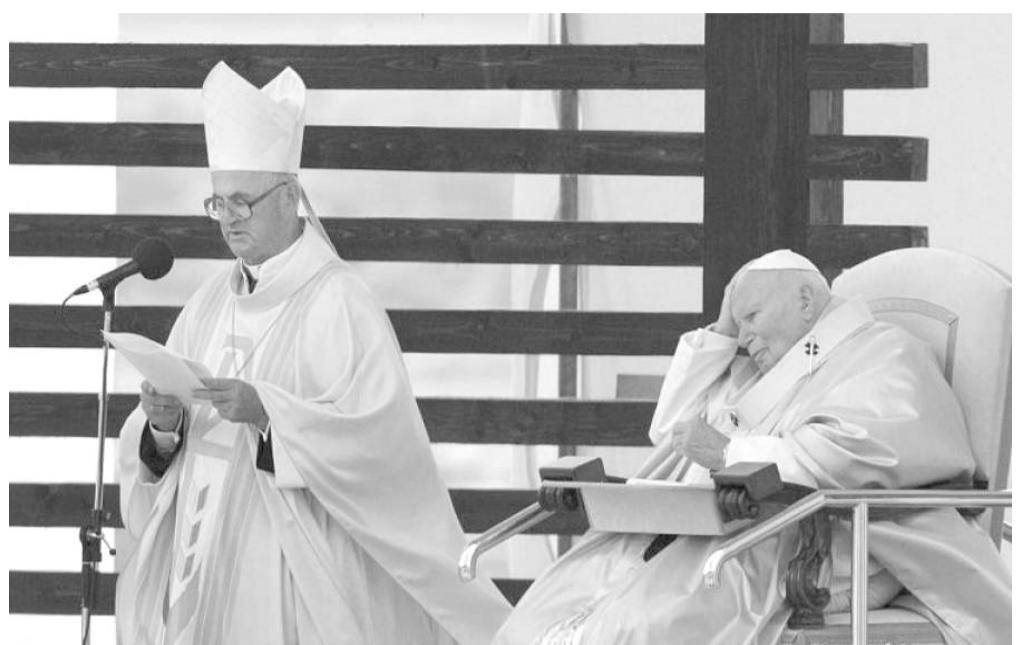
pravený sprievodný program.

Pri vstupe – v podchode biskupského úradu boli k nahliadnutiu fotografie z pamätného dňa, ktoré zachytávali príchod veriacich, ústavných činiteľov a aj samotného Svätého Otca.

Mohli sme zhliadnuť aj veriacich z našej farnosti, či kňazov pôsobiacich v minulosti v Rimavskej Sobote. Pripravená bola aj prehliadka v priestore biskupského úradu – pamätná izba spálňa otca biskupa Róberta Pobožného, v ktorej počas návštevy oddychoval aj Sv. Otec Ján Pavol II.

Bola možnosť pristúpiť k sviatosti zmierenia a prijať požehnanie s relikviou svätého Jána Pavla II. Nasledovala modlitba sv. ruženca a litánie k sv. Jánovi Pavlovi II. V závere bola na nádvorí biskupského úradu požehnaná pamätná tabuľa.

Všetci sa potom spoločne v sprievode presunuli do Rožňavskej katedrály na slávnostnú sv. omšu, ktorú celebroval náš diecézny otec biskup Mons. Stanislav Stolárik.

Vtedajší Sv. Otec Ján Pavol II. pri slávení sv. omše v Rožňave. Homíliu dočítal náš kardinál J. Em. Jozef Tomko.

Sv. omša bola vysielaná aj prostredníctvom Rádia Lumen.

Slová Svätého Otca Jána Pavla II., ktoré povedal pred 20. rokmi boli, sú a budú vždy aktuálne: „Bez Božieho požehnania, márne naše namáhania“.

Zuzana Gödriová
Katarína Žolnírová

Pesničky, ktoré v JKS nenájdete:

Aj keď tohtoročná „Sedembolestná“ je už za nami, v tomto čísle prinášame vlasteneckú pieseň k úcte našej predrahej Patrónky:

Ó, Mária, Matka naša

1. Ó, Mária Matka naša, ó, Ty Sedembolestná, my sme Tebe za bolesti vždy povdační zo srdca. Máme nad Tebou sústrast', vidiac tú tvoju bolest', ktorú si s Kristom trpela tiež i za slovenskú vlast'.
2. My Slováci Teba, Matka, za Patrónku vzývame, tvoje preveliké bôle najviac v mysli mávame. Ved si nás milovala, Bohu obetovala a celý slovenský národ pod ochranu prijala.
3. Zachráň vlast' našu, Matička, ó, Ty Sedembolestná. Vyžeň z nej neveru a hriech a nešťastné bludárstva. By sme ťa milovali a na to vždy mysleli, že sme skrz Tvoje bolesti tú drahú vlast' dostali.

Predstavujeme pútnické miesta (nielen) na Slovensku.

Kibeho (Rwanda)

Možno si ešte spomíname, že vo februári navštívil našu farnosť misijný dobrovoľník z Lučenca Marek Lúč, ktorý nám okrem iného priblížil aj svoje šesťmesačné pôsobenie v africkej Rwande, konkrétnie v pútnickom meste Kibeho. My si toto - pre nás vskutku exotické - pútnické miesto pripomenieme teraz trochu podrobnejšie.

Kibeho sa nachádza v centrálnej časti rovníkovej Afriky v štáte Rwanda, asi 200 kilometrov od hlavného mesta Kigali. Krajina rwandských kopcov je zelená a úrodná, ľudia tu pestujú kávu, čaj, banány a ďalšie plodiny, úbočiami kopcov sa vinú široké prašné cesty. Zaujímavosťou je, že v Rwande nepoužívajú plastové vrecká. Za zmienku stojí tiež aj skutočnosť, že Rwandania sú jedným z najmladších národov sveta, priemerný vek obyvateľov je dvadsať rokov.

Kibeho je mestom mariánskych zjavení, ale aj hrôzostrašnej genocídy. Je jediným mestom na africkom kontinente, kde katolícka cirkev uznala zjavenie Panny Márie.

Všetko sa začalo 28. novembra 1981, kedy sa Panna Mária začala zjavovať postupne šiestim dievčatám a jednému chlapcovi. Vtedy 17-ročná žiačka strednej školy v Kibehu Alphonsine Mumureke uzrela Paniu neobyčajnej krásy, ktorá sa predstavila ako Nyina wa Jambo – Matka Slova. Panna prosila všetkých o obrátenie, vieru a úprimnú modlitbu. Prvé reakcie vyvolané týmito nevšednými udalosťami v komunite školy, ako aj mimo nej neboli vôbec priaznivé. Mnohí žiadali spoľahlivý, viero hodný dôkaz. Naviac Alphonsine pochádzala z regiónu Gisaka, ktorý ľudia často spájali s mágiou.

vizonárky z Kibeho

Dňa 12. januára 1982 sa Panna Mária zjavila Nathalii Mukamazimpaka, zbožnej a skromnej študentke gymnázia v Kibeho. Marie-Claire Mukangango bola na rozdiel od Aplphonsine a Nathalie nie veľmi usilovnou žiačkou, ktorá zjaveniam neverila, ale nakoniec si aj ju vybrala Panna Mária, aby rozširovala jej posolstvo, čo sa stalo aj ďalším trom deťom – štrnásťročnej Stephanii Mukamazimpaka, Vestine Salima, ktorá mala muslimských rodičov, ale títo súhlasili, aby ich dcéra študovala na katolíckej škole a bola pokrstená; zomrela v roku 1994 na zlyhanie srdca. Emmanuelovi Segatashymu sa v júni 1982 zjavil sám Pán Ježiš, chlapec zomrel počas genocídy v roku 1994.

Od mája 1982 sa miesta zjavení rozšírili aj mimo školy – do okolitých hôr a dokonca vzdialenej dediny. Zarážajúci je fakt, že v samotnej škole sa počet vizionárov spontánne – bez akéhokoľvek vonkajšieho zásahu človeka – zastavil na čísle tri. Mimo školy však počet údajných vizionárov rýchlo a znepokojúco narastal, mnohí tvrdili, že videli Ježiša Krista a veľa ďalších vecí.

Autenticitu zjavení u troch vizionárov – Alphonsine, Nathalie a Marie-Claire deklarovala katolícka cirkev dňa 29. júna 2001, pričom za pravé boli uznané zjavenia odohrávajúce sa od 28. novembra 1981 do 28. novembra 1983. Kým zjavenia Natalie a Marie-Claire trvali niekoľko mesiacov, za Alphonsine prichádzala Panna Mária celých osem rokov, hoci najintenzívnejšie odovzdávala Panna Mária svoje posolstvá v rokoch 1981 a 1982. Každej z dievčat Panna povedala, ako bude vyzeráť jej budúcnosť. Marie-Claire sa mala vydať a šíriť posolstvo medzi rodinami, presne to sa stalo, vydala sa za novinára, žila v hlavnom meste, vraždenie počas genocídy však neprežila. Alphonsine mala vstúpiť do rehole – urobila tak a momentálne žije v kontemplatívnom ráde v Taliansku. Natalie mala zostať v Kibehu a staráť sa o odkaz Panny Márie, presne tak sa uberal jej budúci život a dnes žije priamo na mieste zjavení.

Medzi charakteristické znaky, ktoré naznačujú špecifickosť zjavení v Kibehu, patrí Sedembolestný ruženec Panny Márie. Tento ruženec uzrel svetlo sveta 3. marca 1982 v Kibehu prostredníctvom vizionárky Marie-Claire, ktorá objasňuje, že tento ruženec nám má pomôcť rozjímať o Ježišovom umučení a o veľkom utrpení Jeho Matky.

Jean Baptiste Gahamanyi – biskup diecézy Butare dňa 15. augusta 1988 na slávnosť Nanebovzatia Panny Márie a zároveň pri ukončení Mariánskeho roka, vyhláseného pápežom sv. Jánom Pavlom II., uznal za vhodné oficiálne povoliť verejné uctievanie v Kibehu pri zachovaní istých zásad.

socha Panny Márie v Kibeho

rie, ktorá bola posvätená 31. mája 2003. V novembri 2003 bola posvätená socha Panny Márie,

Oficiálne zjavenia v Kibehu skončili 28. novembra 1989, keď Alphonsine mala posledné verejné vienie Najsvätejšej Panny. V novembri 1992 bola ustanovená diecéza Gikongoro, ktorej ordinárom sa stal Augustín Misago a položil základný kameň na výstavbu Máriinej svätyne.

Obzvlášť hrôzostrašnú víziu malo jedno z dievčat 15. augusta 1982; hovorila o udalostiach, ktorým mala Rwanda čeliť o dvanásť rokov neskôr. V roku 1994, presnejšie 7. apríla sa začala bratovražedná občianska vojna medzi rwandskými kmeňmi, niekdajšími susedmi. Za sto dní bolo vyvraždených takmer milión ľudí. Po ukončení vojny v januári 2002 bolo posvätené miesto na výstavbu a začali sa stavebné práce na svätyni Bolestnej Panny Márie,

Na mieste zjavení, ktoré slúžilo pôvodne ako dievčenský internát je dnes kaplnka. Zaujímavý je aj pôvodný kostol v Kibeho - kostol Zjavení, ktorý bol počas genocídy miestom masakrov.

Sanktuárium v Kibeho

V roku 1990 navštívil Kibeho vtedajší Sv. Otec Ján Pavol II. a stretol sa s dievčatami, ktorým sa Panna Mária zjavovala takmer celé 80. roky minulého storočia.

Od roku 2003 sa o pútnické miesto stará rehoľa palotínov. Sanktuárium v Kibeho sa stalo cieľom miestnych aj medzinárodných pútí.

Alena Perželová

PÚŤ SLOVÁKOV do maďarského Szenkútu 2023

V sobotu 16. septembra 2023 sa konala – tak, ako každý rok – púť veriacich Rožňavskej diecézy do Szentkútu – pútnického miesta v susednom Maďarsku. Toto pútnické miesto je pre našich veriacich dobre známe. Mnohí z nás sem prichádzajú, aby okúsili blízkosť Boha a Jeho dobrotvorosť. Prichádzajú pešo, autami, či autobusmi v počte asi dvestotisíc pútnikov za rok.

Podľa tradície prvý prameň vyvrel po stope kopyta koňa svätého Ladislava, uhorského kráľa, ktorý bol na útek pred nepriateľmi. Prvé uzdravenie bolo v 13. storočí, keď sa nemému pastierikovi zjavila Panna Mária s malým Ježišom v náručí a prikázala pastierikovi, aby kopal do zeme a aby sa napil z vyvierajúceho prameňa. Pastierik bol zázračne uzdravený. Navrátili sa mu rečové schopnosti.

V dôsledku toho sa začali púte a výstavba kostola. Vyhotovená bola aj zázračná socha Panny Márie. Oblečenia zázračnej sochy sa menia v súlade s liturgickými sviatkami a sú veľmi úžasné a precízne vyhotovené.

Toto miesto sa nazýva aj „Brána nebies“ (pozn. redakcie: pútnickému miestu Szentkút sme sa venovali v čísle 3/2022 v rubrike Pútnické miesta).

Je tu možnosť sv. spovede, sv. omše, modlitba krížovej cesty, duchovné cvičenia, rôzne programy farských spoločenstiev a pod. Zabezpečené je ubytovanie, stravovanie a tiež sprevádzanie členmi františkánskej rehole.

Z našej farnosti sme išli dvomi autobusmi. Pátri nás hned po našom príchode privítali a oboznámili s programom. Svätú omšu celebroval otec biskup Mons. Stanislav Stolárik spolu s kňazmi našej diecézy. Homíliu do maďarského jazyka tlmočil vsdp. Gabriel Rákai, dekan rožňavskej diecézy.

Szentkút je najznámejšie pútnické miesto v Maďarsku. Prekrásna príroda, jaskyňa, vyvierajúca voda, čarovné ticho a pokoj „dvihajú“ náš pohľad na nebesia a pritom vychovávajú k pokore – zohnúť sa k prameňu vody.

Vďaka za prípravu a sprevádzanie počas púte.

Vďační pútnici

ROK 2023 – ROK SVIATOSTÍ KRSTU A BIRMOVANIA V ROŽŇAVSKEJ DIECÉZE

Prinášame Vám III. katechézu k Roku sviatosti krstu a birmovania:

ÚVOD DO KATECHÉZY KRST A POKÁNIE

Pôstne obdobie nie je obdobím hladovania či diéty, ako to vyjadril už svätý Ambróz: „Lebo nie každý hlad sa dá považovať za želateľný pôst, ale iba ten hlad, ktorý sa podstupuje kvôli bázni Božej.“ Je pravda, že kvôli vonkajšiemu vzhľadu alebo zdraviu je človek ochotný zriekať sa pôžitku. V tomto zmysle môžeme nadviazať, že tak, ako sa staráme o dobrý vzhľad a zdravie tela, je treba nájsť si čas aj na svoju dušu. Pôstne obdobie je pre nás v prvom rade časom obnovenia krstného zasvätenia a pokánia. Krst a pokánie – jedným Boží život získavame a druhým ho v sebe obnovujeme. Svätý Ambróz to nazýva dvoma obráteniami: „Cirkev má aj vodu a má aj slzy: vodu krstu a slzy pokánia.“

Čo je to pokánie? Pokánie je slovo, ktoré sa dnes už v bežnom slovníku takmer nepoužíva a ani nie je vo veľkej obľube. Ako prvé si ľudia pod pokáním predstavia dlhé pôsty, chodenie bosí, spávanie na doske, alebo iné asketické cvičenia, teda podávanie istého výkonu. No najkrajšou a zároveň najkratšou definíciou pokánia by mohla byť táto: Ty a Boh. Pokánie znamená opäť hľadať stratenú jednotu s Bohom. V liste adresovanom jednému biskupovi sestra Lucia z Fatimy píše: „Pokánie, o ktoré Boh prosí, je takéto: viest život spravodlivý a zhodný s Božími prikázaniami; zo všetkého robiť obety a prinášať ich Bohu. On túži, aby všetky duše takýmto spôsobom chápali pokánie, lebo niektorí ľudia pod pokáním rozumejú iba tvrdé umŕtvovania, a nepociťujúc silu a potrebu každodenného, zvyčajného pokánia, vedú vlažný život a zotravajú v hriechu.“

KATECHÉZA KATECHUMENÁT

V súvislosti s krstom sa už od čias ranej Cirkvi hovorí o tzv. katechumenáte. Je to príprava na krst, aby v človeku dozrelo rozhodnutie nasledovať Krista. Predovšetkým po-

čas prenasledovania kresťanov bol tento čas prípravy veľmi dôležitý, aby si záujemcovia o krst dobre uvedomili, aká je to veľká milosť, ale tiež záväzok, ktorý na seba berú. Bola to teda morálna a duchovná príprava pre tých, ktorí ešte neboli kresťanmi, ale prejavili záujem spoznať vieru, počúvať Božie slovo, nechať sa poučiť o kresťanskom spôsobe života. Katechumeni (z gréckeho katecheo – vyučovať niekoho slovom) sú tí, ktorí majú byť poučení. Na začiatku pôstneho obdobia sa hlásili uchádzcači o krst v biskupskej rezidencii, kde sa ich pýtali na motív, prečo sa chcú stať kresťanmi. Vstupu do katechumenátu spravidla predchádzala úvodná katechéza. Na konci tohto vyučovania prijali uchádzcači znamenie kríža na čelo a do úst pár zrniek požehnannej soli na znak uchovania tela pred skazou. Následne boli na nich vložené ruky a krátky exorcizmus uviedol zrieknutie sa zlého. Od tohto momentu bolo výsadou katechumenov možnosť používať znamenie kríža a biskupi ich vyzývali a povzbudzovali, aby toto znamenie používali čím častejšie na zahnanie pokušení. Katechumenát trval dva a niekde aj tri roky, ale zvyčajne o dĺžke rozhodoval sám katechumen, keď usúdil, že je už pripravený. Pred začiatkom štyridsaťdňového pôstneho obdobia sa mohol zapísť do zoznamu čakateľov na krst. Počas siedmich týždňov pôstneho obdobia mali katechumeni žiť zdržanlivo. V chráme im bolo pridelené vlastné miesto, kde stáli v kajúcnom rúchu a počúvali kázne biskupa, ktorý im vysvetľoval pravdy kresťanskej viery. Na bohoslužbe Eucharistie sa nezúčastňovali. Tá bola len pre pokrstených, ktorí už boli vovedení do tajomstiev viery. Na konci pôstneho obdobia sa konali skúšky, tzv. skrutínia z Vyznania viery a z Modlitby Pána (Otče náš). Obidvoje sa mali kandidáti každý deň modliť a naučiť sa ich tak naspamäť.

Symbolum

V sobotu pred piatou pôstnou nedeleou im bol zverený „symbol viery – symbolum fidei“. Biskup im vysvetľoval jednotlivé články viery, ktoré si mali podľa poradia starostlivo vryť do pamäti. Obširne im vysvetľoval význam pojmu „symbolum“. Toto slovo (gr. symbolon odvodené od syn-bállo, dať niečo dohromady) pochádza z obchodnej reči a v antike znamenalo poznávací alebo overovací znak. Bol to napríklad prsteň, čepel noža alebo hlinená tabuľka, ktoré sa rozlomili a dali dvom zmluvným stranám. (Niečo ako prívesok najlepších priateľov, každý z nich má polovicu a len ked' sa spoja, vytvoria celé srdce.) Týmto spôsobom sa dalo rozpoznať, že tí dvaja k sebe patria na základe zmluvy, dohody alebo iného záväzku, ktorým sa mal preukázať posol, resp. obchodný partner. Z toho symbolum nadobudol prenesený význam znamenia, znaku a v dnešnom zmysle aj symbolu. V Cirkvi sa stal odborným výrazom pre krstné vyznanie alebo vyznanie viery. Podľa symbolu viery bolo možné rozpoznať kresťana. Týždeň na to, v sobotu pred Kvetnou nedeleou,

mali katechumeni vedieť odriekať symbol viery (Verím v Boha) naspamäť. V rovnaký deň sa konalo odovzdanie modlitby Pána (Otče náš). Počas slávenia Eucharistie na Veľkú noc sa ju mali prvý raz modliť spolu s cirkevnou obcou.

LITURGIA VELKONOČNÁ VIGÍLIA

Liturgia slova Veľkonočnej vigílie obsahuje deväť čítaní (7 čítaní zo Starého zákona a 2 z Nového Zákona). Týchto deväť čítaní zahŕňa celé dejiny našej spásy. Približuje nám, čo všetko Boh urobil pre svoj ľud. Boh počas celých týchto dejín spásy všetko smeroval k tomu, aby nás skrze Krista vyslobodil z hriechu a zachránil od večnej smrти, ktorú si človek zapríčinil prvotným hriechom. V prvej Cirkvi bola táto liturgia slova ešte poslednou katechézou pre katechumenov, ktorí mali byť v túto Svätú noc pokrstení. Cirkev si v túto noc slávnostným spôsobom pripomína veľké udalosti dejín spásy, ktoré už boli predobrazmi tajomstva krstu: vody, nad ktorými sa od počiatku vznášal Duch a posväcoval ich, Noemov koráb, ktorý zachránil verných, potopa ako koniec nerestí a začiatok čnosti a predovšetkým prechod cez Červené more, skutočné vyslobodenie Izraela z egyptského otroctva, ktoré zvestuje oslobodenie v krste a napokon prechod cez Jordán, kedy Boží ľud dostáva do daru zasľúbenú zem, ktorá je obrazom večného života (porov. KKC 1217-1222). Sv. Augustín prináša pekné prirovnanie, keď hovorí, že v potope sa spravodliví zachránilí vďaka drevu, tak aj Mojžiš použil drevenú palicu, aby sa uskutočnil zázrak záchrany ľudu vychádzajúceho z Egypta. Tak aj pokrstený vstáva k novému životu Ježišovou smrťou na dreve kríza. Všetky predobrazy Starého zákona sa splňajú v Ježišovi Kristovi. On sám začína svoje verejné účinkovanie Jánovým krstom v Jordáne a na konci svojho života poveruje učeníkov, aby šli, učili všetky národy a krstili ich. Pán Ježiš nám na krízi otvoril pramene krstu, ved' aj on sám o svojom utrpení hovoril ako o „krste“, ktorým má byť pokrstený. Krv a voda, ktoré vyšli z jeho prebodenutého boku sú predobrazmi krstu a Eucharistie, sviatostí nového života (KKC 1225).

SYMBOLY KRSTU SYMBOL KRSTU - KRÍŽ

Pri vysluhovaní sviatosti krstu kňaz urobí znak kríža na čelo krstenca a potom vyzve rodičov a krstných rodičov, aby aj oni poznačili dieťa na čele znakom Krista, nášho Spasiteľa. Kríž – to je prvé vyznanie viery. Kríž je vyznanie viepy v Krista. Zdá sa, že prežehnanie je obyčajným úkonom, ale má nádhernú symboliku. Najskôr sa dlaňou dotknem čela. Je dôležité, keď viera myslí. Naša viera je racionálna. Je to rozhodnutie, že chceme Boha a jeho pravdy spoznávať a uvažovať o nich. Potom sa dlaňou dotknem hrude. Tam je srdce. Nech nám pripomína najväčšie prikázanie milovať Pána Boha celým srdcom, dušou, silou, myšľou. Potom sa dlaňou dotknem najskôr ľavého a potom pravého pleca. Chceme svoju vieri prinášať druhým – vydávať svedectvo. Zároveň je to môj záväzok zobrať každý deň svoj kríž a nasledovať Krista. Pri samotnom krste kňaz pri lia-

tí vody povie slová: „(Meno), ja ťa krstím v mene Otca i Syna i Ducha Svätého.“ Sú to tie isté slová, ktoré vyslovujeme vždy, keď sa prežehnávame. Každé prežehnanie je teda priponutím nášho krstu – som kresťan, patrím Kristovi. Nesiem na sebe jeho znamenie. Pripomeňme si aj malé krížiky, ktorími si značíme čelo, pery a hrud', keď sa číta sväte evanjelium pri sv. omši. Pre nás je to výzva, aby sme nad Božím slovom uvažovali (čelo), ohlasovali ho (peru) a zachovávali ho (srdce). Kríž má vždy dve ramená. Zvislé rameno ukazuje na nebo. Tam smerujeme. Vodorovné rameno ukazuje na druhých. Životom nejdeme sami, ale spolu s druhými. Chceme spolu kráčať za Ježišom. V našej krajine nájdeme kríž na viacerých miestach – na cintorínoch, v našich záhradách, kríže sú pri cestách a na poliach, v parkoch, na vrchoch a na vežiach našich kostolov. Sú umiestnené aj v niektorých inštitúciách – v školách, v nemocniciach, na úradoch, lebo sú znakom nádeje, pravdy, lásky a odpustenia. Je to znamenie, že sme kresťanská krajina a hlásime sa k hodnotám Kristovho evanjelia.

PRE RODIČOV KONKRÉTNE KROKY

1. Máte doma kríž? Dajte ho na čestné miesto, alebo si ho ozdobte.
2. Ako robíš znamenie kríža? Nech je to vždy dôstojné. Je to tvoje vyznanie viery.
3. Vysvetli niekomu, čo znamená symbol prežehnania.
4. Často (napr. pred odchodom z domu, alebo pred spaním) si dajte navzájom krížik na čelo, alebo sa prežehnajte. Je dobré mať doma svätenú vodu, ktorá je sväteninou a môže nám pripomínať vodu krstu.
5. Urobte si v priebehu pôstneho obdobia vychádzku k nejakému krízu, alebo na kalváriu a proste Pána Ježiša za seba a svojich blízkych o silu žiť podľa krstných sľubov.

V Pôstnom období by sme sa teda mali venovať prehlbeniu našej viery a viery svojich detí. Krst a pokánie sa týkajú sviatosti. Svätý pápež Ján Pavol II. napísal: „Pýtať sa katechumena: ‚Chceš sa dať pokrstiť?‘, znamená zároveň sa ho aj pýtať, či sa chce stať svätým“ (Novo millennio ineunte 31). Rozprávajte sa so svojimi detmi o svätých.

ZO ŽIVOTA SVÄTÝCH SVÄTÝ MARTIN

Príbeh sv. Martina mnohí dobre poznáte, no pripomeňme si, že svoj známy „dobrý skutok lásky“ urobil ešte ako katechumen. Jeho rodičia boli pohania, otec bol dôstojníkom rímskej armády. V začiatkoch jeho vojenskej služby sa odohrala známa udalosť: „Jedného dňa, keď nemal na sebe nič, len zbrane, a bola krutá zima, ktorá silnela viac než obvykle,

až tak, že veľké množstvo osôb bolo podchladených silným mrazom, sa mu prihodilo, že pri mestskej bráne Amiens stretol nahého chudobného. Žobrák prosil okoloidúcich, aby sa nad ním zmilovali, no všetci prechádzali ďalej, nebrali naňho ohľad. Martin pochopil, že keď ostatní odmietali skutok lásky, tento chudák bol určený pre neho. Ale čo mal robiť? Nemal nič, okrem plášťa do ktorého bol oblečený; v skutočnosti už všetko ostatné obetoval predtým v podobnom dobrom skutku. A tak vytiahol meč, ktorý mal na opasku, rozdelil plášť na polovicu a podaroval chudobnému jednu polovicu a druhou sa priodial. Keď si jeho neupravený, zničený odev všimli niektorí okolostojaci, začali sa smiať. Tí však, ktorí boli múdrejší, hlboko ľutovali, že neurobili niečo podobné – keďže vlastnili bezpochyby viac než Martin a mohli zaodiať toho chudobného bez toho, aby zostali nahí. Nasledujúcu noc Martin uvidel vo sне Krista, oblečeného do časti jeho plášťa. Bolo mu nariadené, aby pozorne uvažoval nad Pánom a aby rozpoznal odev, ktorý mu daroval. Potom Ježiš povedal jasným hlasom množstvu anjelov, ktorí stáli okolo neho: «Martin, ktorý je ešte len katechumenom, ma prikryl svojím pláštom».« (Vita Martini 3, 1 – 5)

SVEDECTVO KTO KLOPE, TOMU OTVORIA

Maurice Caillet (*1933), chirurg a gynekológ, bol presvedčený ateista. Na svojej súkromnej klinike vykonával potraty už pred ich legalizáciou. V roku 1970 vstúpil do slobodomurárskej lóže Veľký Orient Francúzska, kde bol aktívny celkom 15 rokov a v hierarchii rýchlo postupoval, až sa sám stal veľmajstrom a za pomoci „bratov“ z lóže robil kariéru v zdravotníctve. V Paríži sa tiež dosťal do styku s rôznymi formami okultizmu a magie. V roku 1983 však vážne ochorela jeho druhá manželka Claude. Nevysvetliteľné problémy so žalúdkom a črevami ju na mesiac urobili práceschopnou. Prakticky vôbec nemohla požívať potravu. Ani špecialisti a ani žiadni liečitelia jej nevedeli pomôcť. V bezvýchodiskovej situácii sa rozhodol vziať svoju ženu do Pyrenejí, aby si tam oddýchla. Maurice spomína: „Tu mi prišiel na um absurdný nápad, zastaviť sa na ceste domov v Lurdoch. Pomyslel som si, že by tam mohli byť špeciálne účinné energie, ktoré v mojej žene možno vyvolajú nejaký pozitívny psychologický šok. Bol

február roku 1984. Moja žena zamierila rovno k bazénom s lurdskou vodou a neskôr sme sa mali stretnúť pri jaskynke Panny Márie. Medzitým som sa chcel niekde ukryť pred zimou, a tak som sa dostal do krypty baziliky, kde sa práve začínala omša. Bola to prvá svätá omša môjho života. Stál som úplne vzadu. Zrazu kňaz vstal a prečítał akýsi úryvok z textu. Nevedel som, že to bolo evanjelium daného dňa. „Proste a dostenete, hľadajte a nájdete, klopte a otvoria vám“ (Mt 7,7). Bol som úplne šokovaný, táto posledná veta mi bola veľmi povedomá. Slobodomurári ju vždy používali pri obrade prijatia. Aj ja som ju pri mojom iniciačnom rituáli počul a neskôr som tieto slová sám ako veľmajster pri prijímaní nováčikov do lóže veľkrát opakoval. V tom momente som pochopil, že to bol Ježiš, kto tieto slová vyslovil ako prvý! Keď si kňaz sadol, nastalo ticho. Vtedy som začul tajomný vnútorný hlas, plný úžasného tepla a pokoja. Celkom zreteľne som počul: „Prosíš o uzdravenie manželky Claude, ale čo by si mi mohol ponúknúť ty...?“ Bol som presvedčený, že ku mne prehovoril Boh. Celkom spontánne som si so zdesením uvedomil, že môžem ponúknúť len seba samého. Po svätej omši som hned v sakristii vyhľadal kňaza a bez okolkov som ho požiadal, aby ma pokrstil. Dodal som, že som voľnomyšlienkar a okultista, čo vyvolalo jeho úžas. Tváril sa, akoby zazrel diabla vo sväteničke. Zajakajúc sa mi povedal: „Ó, ... no ... to je trochu komplikované. Musíte sa obrátiť na biskupa vašej diecézy v Rennes.“ Toto bol začiatok mojej duchovnej cesty, ktorá ma priviedla až k obráteniu. Pri jaskynke ma už čakala premrznutá manželka. Prvé, na čo som sa zmohol, boli otázky: „Ako sa prežehnáva? Ako sa modlí? Ako ide Otčenáš?“ Deň za dňom rástol môj hlad po poznaní. Chcel som spoznať modlitby, evanjelium a základy viery. Po intenzívnej príprave som o necelé tri mesiace hlboko dojatý prijal počas Veľkonočnej vigílie sviatosť krstu. Okrem toho som ako dar dostal aj uzdravenie mojej manželky – po trinástich mesiacoch mohla opäť jest a o pári dní nastúpila do práce. Claude i ja sme boli rozvedení a druhý raz znova zosobášení. Po troch rokoch dostal jeden z nás dišpenz z Ríma a druhý uznanie neplatnosti prvého manželstva, a tak sme mohli z Božej milosti prijať sviatosť manželstva. To jedinečným spôsobom obnovilo a prehľbilo náš manželský vzťah. Už vyše tridsať rokov putujeme s manželkou 2-3-krát do roka do Lúrd. Zúčastňujeme sa na duchovných formáciách, na rôznych stretnutiach; sprečádzame chorých na diecéznych púť. Ale predovšetkým tam putujeme preto, aby sme podákovali za moje obrátenie.

UŽITOČNÉ LINKY NA PREHĽBENIE TÉMY

Katechizmus Katolíckej cirkvi:

<https://dkc.kbs.sk/dkc.php?in=kkc1212>

Katechézy o sviatostiach:

<https://www.youtube.com/@Katechezy>

3MK - 3 minúty katechizmu:

https://www.youtube.com/watch?v=_gfwSqeIUBA&t=2s

Prevzaté z oficiálnej stránky Biskupstva Rožňava www.burv.sk

SPOLOČENSTVO DUCHOVNÝCH MATIEK

Bolo to už dávno – pred 12 rokmi, začiatkom novembra 2011, MUDr. Pötheová navštívila v Nitre Verbistov – Spoločenstvo Božieho slova.

Toto spoločenstvo bolo založené v roku 1875 sv. Arnoldom Janssenom v mestečku Steyl v dnešnom Holandsku. Celoživotným úsilím sv. Arnolda bolo žiť a pracovať pre misijné dieľo Cirkvi. Ohlasovať evanjelium v krajinách, kde Božie slovo ešte nebolo hlásané. MUDr. Pötheová prišla s myšlienou podporovať mladých misionárov, ktorí odchádzajú do sveta.

Všetky sme mamami a hned nám myšľou prebehlo, ako by sme reagovali, keď by naše dieťa prišlo s rozhodnutím ísiť na misie – do sveta nepoznaného a tiež nebezpečného.

Na misie do Zimbabwe odchádzal práve mladý kňaz Kamil Kočan. My sme si ho adoptovali. O rok neskôr odchádzal Pavol Filadelfi do Japonska. Tiež sme si ho adoptovali. Neskôr to bol páter Peter Filo na Filipíny.

Duchovná adopcia znamenala pre nás – duchovné matky zrieknuť sa týždenne 1 euro na misie, tj. 4 eurá do mesiaca. Aby to bolo jednoduchšie,

Peter Filo
(Filipíny)

pripávili sme zápalkové krabičky s nápisom „obetuj týždenne 1 euro na misie“.

Cyril Žolnír pripravil logo a krátku modlitbu, ktorú sa každá matka denne modlí za „našich misionárov“. A tak vzniklo „Spoločenstvo duchovných matiek“.

S „našimi misionármi“ udržujeme písomné kontakty, tiež s ich rodičmi. K vianočným a veľkonočným sviatkom zasielame pozdravy. Za misionárov dávame slúžiť sv. omše v čase ich narodenín. V období, keď majú misionári dovolenkú a vracajú sa na Slovensko, s radosťou prichádzajú do Rimavskej Soboty medzi nás, aby nám porozprávali o ich účinkovaní, radostiach i starostiah v mieste pôsobenia. Je to raz za 3 roky. Niekedy prichádzajú medzi nás aj s rodičmi. Každý deň už 12 rokov 40 matiek modlitbami a s veľkou láskou sprevádza našich misionárov a obetujú týždenne 1 euro. Prirástli nám k srdcu – stali sa našimi deťmi.

Potešilo by nás, ak by sa naše rady rozšírili.

Za Spoločenstvo Duchovných matiek
Mária Kosková a Katarína Žolnírová

Pavol Filadelfi
(Japonsko)

Kamil Kočan
(Zimbabwe)

To fakt?

To naozaj?

Jedinečný úspech zaznamenali slovenskí kňazi, ktorí vystúpili na vrchol Manaslu. Ide o ôsmu najvyššiu vrch Zeme, kt. má 8 163 m. n. m. Nachádza sa v nepálskych Himalájach.

„Sú to historicky prví katolícki kňazi, ktorí na svete vystúpili na nejakú osematisícovku,“ uviedol pre TK KBS Peter Dubovský, SJ, nový rektor Pápežského biblického inštitútu v Ríme, ktorý bol vedúcim výpravy. Ďalšími tromi členmi výpravy boli katolícki kňazi Libor Marek, Ján Bystriansky a Ján Dubecký. „Ján Bystriansky a Ján Dubecký vystúpili na vrchol Manaslu. Zdolali ho za šesť hodín bez pomocného kyslíka. Kňaz Libor Marek prerušil výstup vo výške 6200 m zo zdravotných dôvodov. Ja som prišiel do výšky 7 400 m. Pre nie najlepšie zdravotné a poveternostné podmienky

som sa rozhadol nepokračovať ďalej. Všetci štyria sme už v základnom tábore,“ dodal.

Zdroj: TK KBS

Spracovala: Alena Perželová

SOCHA SEDEMBOLESTEJ PANNY MÁRIE

od 15.9.2023 v našom kostole

Sedembolestná Panna Mária – latinsky *MATER DOLOROSA*

Celý život Panny Márie je popretkávaný bolestnými udalosťami. Najväčšie bolesti sú:

1. Proroctvo Simeona v chráme
2. Útek do Egypta pred Herodesom
3. Strata 12 ročného Ježiša
4. Stretnutie s Ježišom na krízovej ceste
5. Ukrížovanie a smrť Ježiša
6. Snímanie z kríža
7. Ježišov pohreb

Prvá zmienka o sviatku Sedembolestnej Božej Matky pochádza z roku 1423 z Nemecka. Pre celú Cirkev bol sviatok Sedembolestnej ustanovený pápežom Benediktom XIII. v roku 1727. PIUS X. určil v r. 1913 jeho slávenie na 15. september. PIUS XI. odobril 22. 04. 1927 v litániach invokáciu „oroduj za nás Matka Sedembolestná“, čím Slovákom povolil uctievať Sedembolestnú ako svoju PATRÓNKA SLOVENSKA. V roku 1966 bola potvrdená ako HLAVNÁ PATRÓNKA SLOVENSKA. Rok 2014 bol vyhlásený za Rok Sedembolestnej Panny Márie.

Náš národ prežil ľahké časy a zachránil sa iba preto, že sa opieral o mariánsku úctu a Božiu pomoc. Biskup Július Gábriš na púti v Šaštíne 16. 09. 1984 povedal: „BEDA NÁRODU, KTORÝ SA ZRIEKOL NÁBOŽENSTVA“.

Aj v našom kostole sme mohli zažiť 15. 09. 2023 prekrásne chvíle, keď náš p. dekan Rastislav Polák posvätil novú sochu Sedembolestnej Panny Márie, ktorú darovala Bohu známa veriaca z našej farnosti.

Prosme našu nebeskú Matku, Sedembolestnú Pannu Máriu, aby nás chránila brať život na ľahkú váhu, od nenávisti a závisti, od hnevú a nemúdreho konania.

Hlas Srdca

ODPUSTOVÁ SLÁVNOST 29. 08. 2023

Tradične sa naša farnosť schádza každoročne 29. augusta na slávnosť „Mučeníckej smrti sv. Jána Krstiteľa“, ktorému je zasvätený náš kostol. Kedže je to aj štátny sviatok, máme to jednoduchšie.

Príprava farského dňa však začína oveľa skôr pred spomínaným dňom. Pán dekan Rastislav si už dávno vopred chystá v hlave plány, ako to bude všetko prebiehať, koho pozvať, čo nakúpiť, čo sa bude podávať. Páni kapláni chystajú adoráciu a modlitby. Tak isto zbor a kantori chystajú pesničky a program už celý mesiac vopred. Naše farníčky vyberajú tie najlepšie recepty na zákusky, ktoré prinesú na posedenie „pod orechom“. My všetci sa tešíme, kedy ten deň už svitne a či aj počasie vyjde – aby sme sa my deti mohli už tradične šmykať.

Ani tento rok to nebolo inak. 28. augusta večer sa zaplnil kostol na adoráciu pred vyloženou Sviatosťou oltárhou. Modlitby viedol pán kaplán Ondrej. Každý, kto to potreboval, mohol ísť aj na osobné požehnanie. Náš chrámový zbor dopĺňal piesňami tento večer. Mňa najviac oslovia pieseň „Príď k nám Duch Svätý“. Som rada, že aj ja som mohla účinkovať pri spievani. Všetci sme mali veľkú radosť, že sme mohli prežiť krásne chvíle pred Najsvätejšou Sviatosťou a preto sme pridali ešte dve piesne naviac.

V utorok 29. augusta začínali maďarskí veriaci slávnosť modlitbou svätného ruženca a svätoomšou. Hlavným celebrantom bol vicedekan rožňavského dekanátu a farár v Jabloňove nad Turňou vdp. Patrik Balázs. O 10:00 h pokračovali modlitbou ruženca slovenskí veriaci a o 10:30 h začala svätá omša. Bola to veľká „paráda“ - pri oltári sedemnásť kňazov a ešte jeden v spovednici. Miništrantov bolo osem. Kostol bol krásne vyzdobený a plný našich veriacich. Obetné dary niesli moje dve kamarátky Karolína s rodičmi a Zoe. Hlavným celebrantom bol doc. Róbert Sarka, profesor na Katolíckej univerzite v Ružomberku a farár v Červenej Skale. Zbor nás prekvapil mini „muzikálom“ k slávnosti Mučeníckej smrti sv. Jána Krstiteľa. O 15:00 h bola dôstojná a nádherná modlitba „Korunka k Božiemu milosrdenstvu“. A potom to začalo – na dvore ZUŠ „pod orechom“ nás už čakali pripravené stoly plné všelijakých dobrôt a kotly plné vynikajúcej kapustnice. Pre nás deti to bola už tradičná nafukovacia šmýkačka. Na tohtoročný farský deň budeme dlho spomínať, pretože aj počasie nás nesklamalo a vydržalo.

Všetkým, ktorí farský deň pripravovali, sponzorovali alebo prispleli k úspešnému priebehu ďakujeme a v modlitbe si na nich spomenieme.

(fotografie zo slávnosti v galérii „Zo života našej farnosti“)

Dominika Kántorová

37. Svetové dni mládeže „SDM“

Lisabon – Portugalsko

Mottom stretnutia je citát

„Mária sa vydala na cestu a ponáhľala sa.“ (Lk 1, 39)

Svetové dni mládeže sú medzinárodným stretnutím, ktoré organizuje Katolícka cirkev. Spája mladých ľudí z celého sveta – katolíkov, kresťanov iných vyznania a všetkých ľudí dobrej vôle. Sú stretnutím mladých ľudí z celého sveta s pápežom v slávnostnej náboženskej a kultúrnej atmosfére. Ukazujú dynamiku Cirkvi a podávajú svedectvo o aktuálnosti Ježišovho posolstva. „Nie sú len nejakou udalosťou. Sú časom hlbokej duchovnej obnovy, z ovocia ktorého čerpá celá spoločnosť“ (Benedikt XVI.). Svetové dni mládeže sú výnimcočným prostriedkom evanjelizácie na upevnenie pastorácie mladých. Konajú sa každé tri roky. Tohto roku sa SDM konali v hlavnom meste Portugalska – Lisabone v dňoch 1. až 6. augusta 2023. Pôvodne sa mali konať už v lani, ale kvôli korone boli presunuté na rok 2023.

Patróni SDM

Príprava, realizácia a dynamika každých Svetových dní mládeže, ktoré sú stretnutím mladých z celého sveta s pápežom, sú zverené patrónom, čiže svätcom už kanonizovaným alebo takým, ktorí sú ešte v procese svätorečenia.

Organizačný tím vybral pre SDM Lisbon 2023 trinásť patrónov – mužov, ženy, mladých ľudí, ktorí „ukázali, že Kristov život napĺňa a zachraňuje mladých každej doby“, ako to povedal lisabonský patriarcha Manuele Clemente. Sú to svätí, ktorí sa narodili v meste hostujúcim SDM, alebo aj z iných krajín, ktorí sú však vzorom pre mladého človeka: za všetkých spomenieme sv. Jána Pavla II., sv. Jána Bosca, sv. Vincenta či sv. Antona z Lisabonu (tomuto svätcovi je mimochodom venovaná aktuálna rubrika „Životopisy svätých v kocke“).

My vám prinášame krásne svedectvo dvoch dievčat, ktoré boli na svetových dňoch mládeže so svojou školou – jednou je milá a talentovaná Janka Auxtová z Jánošíkov:

V dňoch 28. júla až 10. augusta sme sa ja s mojimi kamarátami zúčastnili svetových dní mládeže v Lisabone.

Naša cesta sa začala v Nitre, kde som spolu s mládežou a pomocným otcom biskupom Mons. Petrom Beňom nastúpila do autobusu a začalo tak naše dobrodružstvo. Dva a pol dňa strávených v autobuse znies sice hrozivo, ale noví ľudia, spevy, zábava...teda dalo sa to vydržať. Okrem Francúzskej riviéry, kde sme sa mohli osviežiť v mori, sme

sa zastavili v Lurdoch. Tu sme sa zúčastnili eucharistickej procesie, navštívili miesto zjavenia a ďalšie zaujímavé miesta spojené s osobou svätej Bernadety. Samozrejme sme ochutnali aj dobroty francúzskej kuchyne. Z tadiaľ viedla naša cesta do Fátima, kde nám otec biskup Beňo odslúžil sv. omšu priamo na parkovisku a zverili sme sa do rúk našej nebeskej Matky. A po-

tom sme pokračovali rovno do Lisabonu. Menším šokom bolo pre nás sprchovanie sa studenou vodou priamo na ulici, ale na to sme si rýchlo zvykli. Spanie na zemi bol tiež zážitok, s tým sme ale počítali. Hned večer sme išli spoznať krásy Lisabonu a neminuli sme ani zastávku Cais de Sobre, kde to ozaj žilo a tancovalo s mladými ľuďmi z celého sveta. Na ďalší deň sme mohli navštíviť obrovskú sochu Ježiša Krista podobnú ako v Rio de Janeiro. Navštívili sme mnoho nádherných chrámov, kultúrnych pamiatok a spoznali veľa vzácnych mladých ľudí, ktorí tak ako my, milujú Pána Ježiša a aj jeho zástupcu tu na zemi, Svätého Otca.

Čo vám poviem? Lisbon je nádherné veľkomesto. Potom sa už klasicky začal program svetových dní, ktorý zahrňal úvodný ceremoniál, slovenské katechézy a nasledujúci program so Svätým Otcom, ktorého sme familiárne volali Papa.

Čo sa týka slovenských katechéz, bolo to niečo úžasné, mali sme možnosť komunikovať s kňazmi o rôznych témach a klášť veľmi zaujímavé otázky. Keď sme uvideli prvýkrát Svätého Otca, mala som neskutočné zimomriavky. Ani sme sa nenazdali a dni ubehli ako voda, a my sme kráčali po diaľniči smerom do parku Tejo, kde sa mala uskutočniť záverečná vigília. Na jednom mieste sa stretlo 1,5 milióna ľudí. Napriek tomu, že teplomer ukazoval okolo 40 stupňov celzia a mnoho ľudí kolabovalo, musím povedať, že to stalo za to.

Ak by som mala povedať, či by som si to išla zažiť ešte raz, tak určite áno a moje kamarátky by povedali to isté. Slová nášho „Papa“ sa nás hlboko dotýkali. Ešte dnes mi v duši znie: „Todos, Todos, Todos... (všetci, všetci, všetci). Cirkev má byť otvorená organizácia, ktorá každého prijme s láskou, nemáme sa báť žiariť vo svete a prinášať ľuďom Boha, pretože svet to potrebuje.“ Určite každému odporúčam zažiť tú jedinečnú atmosféru. Takže... vidíme sa v Soule.

Janka Auxtová a Sara Dzivá Baluchová
článok pripravila Jana Marcineková

M E D Ž U G O R J E

2023

Mestečko Medžugorje sa nachádza v Bosne - Hercegovine – 25 km juhozápadne od Mostaru. Obyvateľia (ktorých je cca 3 800) sa tu odjakživa zaoberali pestovaním tabaku, hrozna a olív.

Od stredy 24. júna 1981 sa pokojný poľnohospodársky život úplne zmenil. ZJAVILA SA PANNA MÁRIA.

Všetky noviny, televízia a ostatné média na celom svete veľmi zvedavo už 42 rokov pozorujú všetky udalosti okolo Medžugorja. Mestečko sa stalo významným zdrojom Božej milosti a tiež „spovednicou sveta“.

Medžugorje – to sú predovšetkým ľudia, ktorí sem prichádzajú, modlia sa, menia sa a domov sa vracajú spokojní, natešení s odhodlaním opäť sem raz prísť, aby navštívili:
1. PODBRDO – kde sa odohrali prvé zjavenia, kde sú reliéfy sv. ruženca;

2. sochu KRÁĽOVNEJ POKOJA, ktorá sa nachádza na mieste zjavenia. Na úpätí Vrchu zjavenia je od roku 1985 MODRÝ KRÍŽ;

3. vrch KRIŽEVAC, kde v roku 1933 postavili 8,6 m vysoký železobetónový kríž, v ktorom sú uložené relikvie z Ríma (kúsok kríža, na ktorom bol ukrižovaný Ježiš);

4. zaujímavá budova - ZÁMOČEK, ktorú postavili manželia Nancy a Patrik z Kanady, ktorí po obrátení zanechali kariéru a rušný život a prešťahovali sa do Medžugorja, aby podávali svedectvo o obrátení;

5. CENACOLO – ktoré bolo prvýkrát založené 16. 07. 1983 v severnom Taliansku. Matka Elvíra založila komunitu pre mladých sklamaných, opustených a podvedených ľudí. Sú to ľudia hľadajúcich radosť a nádej do života. V súčasnosti je už viac ako 80 domov CENACOLO. Silou komunity je láska a radostná služba. Úžasné svedectvá aj slovenských ľudí.

6. VODOPÁDY KRAVICE na rieke Trevižat cca 10 km od Medžugorja.

O Medžugorji sa stále veľa píše, vychádzajú knihy, časopisy a natáčajú sa filmy. Prichádzajú mladí (Mladifest), zdraví, chorí, jednoduchí ľudia, ale aj vedci, umelci a tiež zvedavci. Panna Mária nám dala prostredníctvom vizionárov posolstvá. Myslíme, že všetko je vyjadrené v skratke: „Každý človek svojim krížom oslavuje Boha. Dávam vám zbraň proti Goliášovi – päť kameňov:

1. Modlitba ruženca – modlitba srdcom
2. Eucharistia

3. Sväté písmo
4. Pôst
5. Mesačná sv. spoved'

Každá návšteva – púť do Medžugorja zanecháva v duši hlboké zážitky a poučenie, ako žiť svoj život a čo je dôležité pre spásu človeka.

My sme boli na púti už druhýkrát. S veľkým autobusom sme vyrazili podvečer 15. júla 2023 z Rimavskej Soboty. V nedelu ráno sme mali sv. omšu na Veprici a kúpanie v mori. Boli sme zvedaví, čo sa zmenilo v Medžugorji za 6 rokov, keď sme tam boli prvýkrát. Myslím, že veľa sa nezmenilo, len pútnikov akoby pribúdalo. Veľmi sme boli spokojní s programom a tiež s ubytovaním i stravou. Čas rýchlo ubiehal. Ešte nakúpiť nejaké upomienkové drobnosti pre tých, čo sú doma a sprevádzajú nás modlitbami, rýchlo navštíviť sochu „Vzkrieseného Krista“, ktorá je veľmi zaujímavá a navštevovaná, pretože v oblasti kolena vteká tekutina. Tento zjav si nikto nevie vysvetliť, lebo sa to deje aj v najväčšom suchu.

Návrat sa priblížil, naplnený dojmami a pokojom v srdci sme sa vrátili domov.

Ďakujeme p. dekanovi Rastislavovi v mene miništrantov, že nám umožnil túto nádhernú púť a množstvo zážitkov. Ďakujeme aj všetkým účastníkom púte za družnú atmosféru počas celej púte.

Jakub a Filip Kántorovci

SVET POTREBUJE KŇAZOV - vyše 300 bohoslovcov čaká na adopciu

Takáto výzva bola uverejnená v Katolíckych novinách, na ktorú sa rozhodlo Ružencové bratstvo v našej farnosti odpovedať kladne.

Prihláška bola odoslaná 26. 09. 2023 na Pápežské misijné diela na Slovensku, na adopciu bohoslovca z Afriky.

To znamená, že budeme podporovať bohoslovca, ktorého nám určia modlitbami a sumou 600 euro ročne na štúdium.

O ďalšom postupe budeme informovať.

Cyril Žolnír, dekanátny horliteľ

BIBLICKÝ ZEMEPIIS

V tomto čísle Hlasu Srdca ukončíme nás miniseriál o biblickom vodstve a preskúmaeme biblickú rieku Jordán, jej minulosť, ale aj nepokojnú prítomnosť.

Rieka Jordán je najväčšia, najposvätnejšia a najdôležitejšia rieka vo Svätej zemi a je mnohokrát spomenutá v Biblia. Je to najväčšia izraelská rieka, ktorá meria viac ako 360 kilometrov a plocha jej povodia je 18 300 km². Vzniká sútokom troch riečok v údolí Chula, počas svojho toku preteká Tiberiatským jazerom a nakoniec sa vlieva do Mŕtveho mora.

Je sice dlhá viac ako 360 kilometrov, no vzhľadom na jej kľukatý priebeh je skutočná vzdialenosť medzi jej prameňom a Mŕtвym morom necelých 200 kilometrov. Od roku 1948 rieka označovala hranicu medzi Izraelom a Jordánskom.

Gréci nazývali rieku Aulon a niekedy ju Arabi nazývali Al-Shari'ah ("miesto pitnej vody"). Kresťania, židia a moslimovia uctievajú rieku Jordán. V jeho vodách bol Ježiš pokrstený svätým Jánom Krstiteľom. Rieka bola vždy náboženským svätostánkom a miestom krstov.

V biblických dejinách bol Jordán miestom niekoľkých zázrakov. Prvý z nich sa stal keď Izraeliti prešli Jordán nedaleko Jericha. Neskôr sa dva a pol kmeňa usadilo východne od Jordánu, kde na jeho brehu postavili veľký oltár, ktorý mal byť svedectvom medzi nimi a ostatnými kmeňmi. Jordán suchou nohou prekročil Eliáš a Eliša. Eliša vykonal pri Jordáne dva ďalšie zázraky: vyliečil Naamána tým, že mu povedal, aby sa sedemkrát ponoril do vód rieky, a nechal vynoriť železnú sekuru jedného z prorockých žiakov, ktorá spadla do rieky, tým, že do vody hodil vetvu a se-

kerá vyplávala. Jordán prekročil aj Juda Makabejský s bratom Jonatanom počas ich vojny proti Nabatejským.

V Novom zákone stojí, že Ján Krstiteľ v Jordáne „krstil tých, čo sa odvrátili od svojich hriechov.“ Malo sa tak diať v Betáni na druhom brehu Jordánu. Tam za ním prišiel Ježiš Kristus, aby sa nechal pokrstiť. Tu ho Ján Krstiteľ označil ako Baránka Božieho a Syna Božieho. Nový zákon niekoľkokrát hovorí o tom, ako Ježiš prešiel Jordán počas svojich cest, kam za ním šli veľké zástupy, aby si vypočuli jeho kázanie, a aby ich uzdravil z choroby. Keď ho chceli jeho nepriatelia zajat, ukryl sa pri Jordáne na mieste, kde ho Ján pokrstil. Miesto krstu Ježiša pri osade Betánia bolo v roku 2015 zapísané na Zoznam svetového dedičstva UNESCO.

Vody rieky Jordán sú druhým najdôležitejším vodným zdrojom v Izraeli. Veľká časť vody sa používa na financovanie poľnohospodárstva a farmárčenia a keďže riečna populácia rastie a hospodárstvo sa rozvíja, čerpanie vody je nevyhnutné na uspokojenie potrieb obyvateľov.

Požiadavky na vodu pre poľnohospodárstvo a domáce použitie sú vysoké; na druhej strane nároky priemysel-

vysychajúci Jordán dnes

ného sektora na vodu sú veľmi malé. Je to spôsobené najmä zvýšeným počtom a rozsahom priemyselných odvetví v priemyselnej zóne Akabského zálivu a v regióne Mŕtveho mora.

Ešte v 19. storočí cestovatelia Jordán opisovali ako mohutnú rieku s viacerými vodopádmi a ohlušujúcim hukotom vody, presne tak ako rieku opisuje aj Nový zákon. Dnes môžete rieku prakticky preskočiť. Na viacerých miestach ani nemusíte preskakovať, jednoducho cez Jordán prejdete. Je tam vody po členky.

Za úbohý stav rieky môže znečisťovanie zo strany Izraela, Jordánska aj Sýrie, ako aj politika. Voda je jedným z klúčových problémov mierových rokovaní na Blízkom východe.

miesto krstu Pána Ježiša dnes

Napriek tomu, že rieka už nemá nič zo svojej biblickej malebnosti, stále tam však putujú veriaci a mnohí si v nej dokonca obnovujú krst. Tak, že sa do rieky (ak sa to ešte dá) ponárajú, alebo sa ňou oblievajú. Mnoho katolíkov si na posvätnom mieste obnovuje krstné sľuby, ale záujem o krst v dospelosti majú aj dospelí, patriaci do protestantských cirkví.

Jordán je nemým svedkom už vyše sto rokov prebiehajúcich mocenských, vojnových a náboženských sporov medzi Arabmi a Židmi. Dve frakcie, Izrael a Palestína, sa nav-

krst v rieke Jordán

Tverja - Tiberias

zájom považujú za okupantov a agresorov. Pri rieke deštročia čihali nastražené miny, presne v oblastiach, ktoré boli kedysi vojenskou zónou. S ich odstraňovaním začali až v roku 2018.

Aktuálne, aj v týchto dňoch a týždňoch je pozornosť sveta upretá na krvavý konflikt medzi Izraelem a Palestínou, ktorý sa opäť naplno rozhorel začiatkom októbra.

Alena Perželová

Detský farský tábor 2023

Letné prázdniny sa v našej farnosti začali naozaj „zhurta“. Týždeň od 10. do 14. júla 2023 malo 36 detí našej farnosti možnosť zažiť čas plný hier, smiechu a radosti. Každý deň sme mali svätú omšu, do ktorej sa deti zapájali aktívne a s radosťou. Asi najväčšiu radosť mali chlapci – miništanti. Pred svätoomšou sme sa spoločne pomodlili desiatok sväteho ruženca. Vo svätej omši sa deťom prihovárali kňazi našej farnosti.

Okrem rôznych aktivít a hier sme sa v stredu vybrali na výlet do Levoče. Cestou sme sa zastavili v Hranovnici, kde sa ako na jedinom mieste na Slovensku vyrábajú organy. Mohli sme vidieť, aký komplikovaný nástroj je organ a čo všetko treba na jeho výrobu. Potom sme putovali na levočskú Mariánsku horu, ktorá patrí k najznámejším a najstarším pútnickým miestam na Slovensku. Deťom sa výlet naozaj veľmi páčil, domov sa vrátili s novými zážitkami.

Najväčšia vďaka patrí Pánu Bohu za Jeho požehnanie a ochrannú ruku nad nami. Srdečne ďakujeme aj pánovi dekanovi, že mu na deťoch v našej farnosti záleží, a teda aj za to, že nás „starších“ vždy povzbudzuje k tomu, aby sme tábor uskutočnili. Ďakujeme našim kaplánom za čas, ktorí deťom venovali. Vždy mali pre deti milé slovo, hrali a smiali sa s nimi. Samozrejme, vďaka patrí aj tete Zuzke Kántorovej za to, že každý deň prišla medzi nás a postarala sa o spev počas svätych omší.

Aj keď nám tábor ubehol veľmi rýchlo, spoločné zážitky nás sprevádzali aj počas ďalších prázdninových dní.

Vladimíra Haninčíkova a Ondrej Michalec

V tomto čísle ďalšia z básni nášho mladého multiumelca našej farnosti:

Kráska

Bola jedna kráska,
krásna ako jar.
Volala sa láska,
mala žiarivú tvár.

Žiarila sťa slnko.
Najkrajšia na svete.
Nespúštam z nej oči.
Ona je semienko
v rozkvitnutom kvete.

Hľadal som ju na zemi,
nenašiel som nič.
Vtom ma zrazu zasiahol
neúprosný lásky bič.

Kým som sa ja spamätal,
bola dávno preč.
Volal som ju, ale márne.
Od tej krásy som stratil reč.

Filip Kántor

Životopisy svätých v kocke

V aktuálnom čísle:

Svätý Anton

Prečo teraz práve svätý Anton?

Poznáme to azda všetci. Nie a nie niečo, čo práve potrebujeme, nájsť. Nervoziata stúpa, netreba sa znervózňovať, ale úprimne sa s prosbou obrátiť na svätého Antona. Práve tento svätec je okrem iných skvelých skutkov veľmi účinným a rýchlym pomocníkom pri hľadaní stratených vecí. A naozaj to s ním funguje. Jeho pomoc pri hľadaní stratených vecí sa však netýka len materiálnych predmetov, ale predovšetkým stratenej viery a stratenej lásky.

Nuž teda, kto bol svätý Anton (Anton z Padovy, Anton Paduánsky, Anton Lisabonský)?

Sv. Anton sa narodil 15. augusta 1195 v Lisabone v zbožnej a bohatej šľachtickej rodine. Krstným menom sa volal Ferdinand. V pätnastich rokoch začal vážne premýšľať, v ktorom povoľaní by najlepšie slúžil Bohu. Na radosť svojich rodičov sa rozhadol vstúpiť do kláštora augustiniánov nedaleko Lisabonu. Nenašiel tu však úplný pokoj, rušili ho návštevy príbuzných a priateľov. Asi po dvoch rokoch so súhlasmom predstavených odišiel do kláštora sv. Kríža v Coimbre, mesta ležiaceho v centrálnej časti Portugalska. Tam ho pravdepodobne roku 1219 aj vysvätili za kňaza. Nedaleko Coimbra v tom čase vznikol františkánsky kláštor. Ferdinand obdivoval túto rehoľu a zatúžil vstúpiť do nej, a tak sa ešte viac snažiť o dokonalosť. Najprv ho jeho prior nechcel pustiť, ale po čase predsa len súhlasil. Roku 1220 si teda Ferdinand obliekol rúcho sv. Františka a prijal meno Anton. Čoskoro nato ho predstavení poslali na misie do Afriky medzi Saracénov, do Maroka. Anton však dostał silnú horúčku, ktorá ho trápila celú zimu. Keď sa o tom predstavení dozvedeli, prikázali mu vrátiť sa domov. Búrka však zahnala loď na Sicíliu. Tam sa Anton dopočul, že

sv. František zvoláva na Turíce r. 1221 všetkých bratov svojho rádu do Assisi. Zaumienil si, že pôjde tam. Bol medzi nimi asi jediný Portugalec. Po skončení stretnutia sa dostał do rímskej provincie. Brat Gracián, predstavený, ho posal do malého kláštora sv. Pavla pri Forlí - talianske mesto v regióne Emilia-Romagna. Tam býval v pustovni, robil tie najpodradnejšie práce, žil prísnym životom a bol šťastný, že nikto nepozná jeho pôvod ani vzdelanie.

Ked' biskup svätil nových dominikánskych a františkánskych bratov na kňazov, vyzval ich, aby jeden z nich kázal. Nikto nechcel, všetci sa vyhovárali. Napokon predstavený kláštora rozkázal Antonovi. Ten sa síce tiež vzpieral, ale potom z poslušnosti, nepripravený vystúpil na kazateľnicu. Všetci žasli, ked' počuli ohnivé slová múdrosti. Antona potom ustanovili za učiteľa budúcich kňazov vo františkánskom ráde. Bol vymenovaný za kazateľa vo svojej provincii. Deväť rokov účinkoval na kazateľnici a vykonal veľa dobrého pre spásu duší. Mal výbornú pamäť aj talent. Doplnil si teo-

logické vzdelanie. Hovoril plynule po francúzsky aj po taliansky. V r. 1223 sa stal profesorom teológie v Bologni, neskôr v Toulouse, Montpellier a v Padove. Aj ako profesor zostal pokorným rehoľníkom, nevynechával modlitbu a rozjímanie. K tomu viedol aj svojich žiakov.

Za katedrou však nezostal dlho. Sv. František mu prikázal, aby sa celkom venoval kazateľskému úradu. Anton sa stal veľmi známym a vyhľadávaným kazateľom. Niekoľko mal až tridsaťtisíc poslucháčov. Vtedy kázaval aj na námestiacach alebo na lúkach.

Roku 1227 na generálnej kapitule ho vymenovali za provinciála územia celého severného Talianska. V roku 1230 na úrad abdikoval a vrátil sa do Padovy. Tam v r. 1231 pokračoval v kázani a v písaní kázní.

13. júna 1231 nečakane zamdlel. Cítil, že sa blíži jeho posledná hodina. Vyspovedal sa a prijal sviatosť pomazania chorých. Potom zaspieval pieseň O, gloriosa Domina (Ó, preslávna Pani), ktorú sám zložil. Plný radosti s pohľadom na nebo povedal: „Vidím svojho Pána.“ Pomodlil sa kajúce žalmy a počas tejto modlitby ako tridsaťšestročný zomrel. Pochovali ho 17. júna v chráme Panny Márie v Padove. Vďaka početným zázrakom, ktoré sa začali diať pri jeho hrobe ho necelý rok po smrti, 30. mája 1232, pápež Gregor IX. vyhlásil za svätého.

Sv. Anton sa preslávil svojou hlbokou vierou, úžasnou schopnosťou hľať evanjelium a jeho znalosť Božieho písma očarovala aj najpoprednejších teológov danej doby. Nad tým všetkým bola jeho láska ku chudobným a biednym. Nie je preto prekvapením, že Anton bol jedným z najrýchlejšie svätorečených postáv v dejinách katolíckej Cirkvi a to až do súčasnosti.

Sv. Anton, ako už bolo spomínané, je patrónom stratených vecí. Tento atribút súvisí s tým, ako mu raz bola

odcudzená kniha s poznámkami a komentárimi k Žalmom a Sv. Písmu. Anton prosil Boha o navrátenie tejto knihy, ktorá v čase, kedy nebola tlač, predstavovala nevyčísliteľnú hodnotu. Zlodej sa po modlitbe vrátil a knihu dal späť sv. Antonovi.

Sv. Anton bol obdarovaný schopnosťou bilokácie (schopnosť byť súčasne na dvoch rôznych miestach), prorokovania a čítania v svedomí ľudí.

Prečo každá socha svätého Antona drží na rukách dieťa Ježiša?

Pravdepodobne najzrejmnejší dôvod, pre ktorý Antona zobrazujú s dieťaťom Ježišom, pramení z príhody, ktorá sa stala ku koncu jeho života. Pôstne kázne v talianskej Padove ho natoľko vyčerpali, že nevyhnutne potreboval čas a miesto na odpočinok. Štyridsať dní dodržiaval extrémne prísny program: asi od šiestej ráno do deviatej kázal, potom slávil svätú omšu. Hned po nej vchádzal do spovednice a ostával tam dlho do noci. Len potom odpočíval a jedol. Spolu-bratia vyčerpaného Antona odviedli do Camposanpiera, mesta niekoľko kilometrov vzdialeného od Padovy. Ubytovali sa na majetku grófa Tisu, ktorý sa vďaka Antonovým kázňam odvrátil od neviazaného života. Z vďaky dal postaviť skromné obydlie pre bratov – vrátane besiedky pre Antona, aby nemusel ležať na vlhkéj zemi. Raz v noci, keď prechádzal popri Antonovom domčeku, uvidel silné svetlo vychádzajúce zvnútra. Zo strachu, že horí, okamžite sa vrútil do miestnosti. Miesto požiaru však videl Antona, ako stojí a drží dieťa Ježiša. Tak ako je to typické pre mystické zážitky, Anton zahanbený, že ho videli v takej dôvernosti s Ježišom, prinútil Tisu, aby mu slúbil, že až do jeho smrti nikomu nepovie, čo videl. Tiso svoj sľub dodržal, no keď po Antonovej smrti príhodu rozpovedal, správa o tom sa rozšírila ako oheň. Udalosť u grófa Tisu dokazuje, aké dôležité bolo dieťa Ježiš pre Antono-vu prežívanie a chápanie evanjelia.

Anton podobne ako jeho spolu-bratia františkáni prezíval veľkú ra-

dosť zo všetkého, čo Boh zo svojej prirodzenosti poodhalil – niečo z toho zažil pri svojom stretnutí s dieťaťom Ježišom. Boh bol taký pokorný, že namiesto toho, aby vyžadoval poklonu, sám sa stal poslušným. Namiesto toho, aby vyžadoval úctu, stal sa malým ako bezmocné dieťa a chudobným. Anton použil túto udivujúcu pravdu, aby učil svojich poslucháčov, ako sa lepšie pripodobniť Bohu. Tých, ktorí sú naplnení pýchou, naliehavo prosil: „*Prosím vás, zostúpte, lebo Ježiš zostúpil a pokoril sa.*“ Jeho túžba slúžiť Božej vôli bola väčšia, než jeho túžba uskutočňovať vlastné plány. A tak namiesto toho, aby pokračoval v úsilí rozvíjať svoju zbožnosť podľa vlastných predstáv, dovolil Bohu, aby mu vybral lepší podiel. Tento úkon podriadenia sa – opakovane obnovovaný v priebehu mnohých rokov – urobil ho jednoduchým a podobnejším deťom v spoliehaní sa na Božiu prozreteľnosť. Je celkom možné, že to vysvetluje, prečo dostał výsadu prijať Ježiša ako skromné, nevinné, milujúce dieťa. Sám Anton zodpovedal tejto predstave. Dovolil Božej láske odstrániť všetky bariéry, ktoré by mu mohli prekázať, aby bol taký detský ako dieťa Ježiš, ktoré držal v náručí.

Známe zázraky sv. Antona

► Aj keď sv. Anton bol výrečný kazateľ, neboli vždy schopný získať si publikum. Istý prípad sa stal jedného dňa v meste Rimini. Odmiernený riminskými heretikmi bol svätý odhodlaný kázať tým, ktorí by skutočne počúvali. Prešiel teda na pobrežie a postavil sa na breh. Ako začal kázať, hladina vody sa naplnila hlavami nespočetného množstva rýb, ktoré prišli počúvať kazateľa Antona. Rozprával im o sláve Boha a dobrote svojho Stvoriteľa. Vyzýval ich, aby boli vdăčné za všetko. Takto zničil chlad ľudu z Rimini, ktorí nemali žiadne miesto pre slovo Božie v srdciach. Ani jedna ryba sa nepohla počas toho, ako sv. Anton kázal. Keď skončil, svätý ich požehnal znamením kríža. Potom odplávali.

► V Rimini žil istý heretik, ktorý odmietať uveriť v skutočnú prítom-

nosť Ježiša v Eucharistii. Urobil preto sv. Antonovi návrh. Na tri dni nechá vyhľadovať svoju mulicu. Ak sa o pár dní hladné zvieratá nenajde, ale pokloní sa pred monštranciou, potom kacír uzná Božiu prítomnosť v Najsvätejšej sviatosti. V určený deň sa heretik objavil na mestskom námestí s mulicou. Svätý Anton sa priblížil z opačnej strany s monštranciou. Zvedavá skupina veriacich a neveriacich sledovala, čo sa stane. Veľká nádoba plná ovsa a zväzok voňavého sena umiestnili pred hladné zvieratá. Ono však všetko odignorovalo. Namiesto toho, aby sa najedlo, priblížilo sa k svätému a padlo na kolená pred Najsvätejšou sviatostou. Podľa sľubu vyznal kacír vieru v skutočnú prítomnosť Krista vo sviatosti.

► Niektorí heretici Rimini sa rozhodli utísiť Antona, pretože im príliš prehováral do ich hriešneho života. Jeho kázne obrátili pozornosť mnohých ľudí k ich hriechom. Jediným riešením podľa týchto nepriateľov bolo zbaviť sa ho. Najjasnejšou cestou bol jed. Takže pozvali svätého na večeru a plánovali mu otráviť jedlo. Ale Boh odhalil ich plány. Anton prišiel na večeru. Predtým, ako sa posadil za stôl, povedal svojim nepriateľom o ich sprisahaní. Ale oni sa mu len zasmiali, pripomínajúc Antonovi Kristovo prisľúbenie, ktoré dal svojim učeníkom: „A keby vypili niečo smrtonosné, neuškodí im.“ Anton požehnal jedlo a bez ujmy ho aj zjedol. Heretici vyznali svoje hriechy a obrátili sa.

► V kostole sv. Pierra-du-Queyraix v Limoges došlo k udalosti, kde sa viac ako kedykoľvek predtým ukázalo, ako si Boh váži skutky sv. Antona z Padovy. Bola Veľká noc a Anton kázal. Zrazu si spomenul, že bol vymenovaný za speváka veľkonočného aleluja v miestnom kláštore. Nedokázal však nájsť za seba náhradu. Počas kázne sa zrazu zastavil a zotrval chvíľu v mlčaní. Ľudia v slávnostnom zhromaždení si mysleli, že len hľadal myšlienky. To, čo však nevideli, bolo, že Anton sa počas tohto ticha zjavil v kláštornom chráme, aby splnil svoju úlohu. O niekoľko minút neskôr pokračoval v prerušenom kázani, akoby sa nič nestalo. V jeho mene bol teda vykonaný zázrak bilokácie.

➤ Provinčná kapitula v septembri 1226 vymenovala Antona za opatovníka provincie Limoges. Krátko po prevzatí svojich nových povinností v Ráde upozornili Antona, že jeden z novicov chce opustiť spoločenstvo. Boh však Antonovi zjavil pokušenie mladého brata, a tak mu Anton pomohol v hodine jeho núdze. Novica zavolali k jeho nadriadenému Antonovi, ktorý ho najprv objal so všetkou náklonnosťou otca. Potom mu odhalil všetko, čo ho znepokojovalo. Keď Anton skončil, dýchol na novica a povedal: „Prijmi Ducha Svätého!“ Nepríjemné pokušenie vrátiť sa do sveta o chvíľu úplne zmizlo. Začiatočník Peter prijal sľuby a zotrval v náboženskom povolení, ktoré pre neho bolo zachránené prostredníctvom sv. Antona.

➤ Niektoré z najznámejších zázrakov sv. Antona sa konali vo Francúzsku. V St. Junien v Limoges kedysi kázal sv. Anton na improvizovanej plošine na námestí. Ale predtým, než začal svoju kázeň, na chvíľu sa pozastavil, aby upozornil svojich poslucháčov hovoriac: „Kým vám tu hovorím, diabol toto pódium zvalí, ale nikto nebude zranený.“ Kázanie sa sotva začalo, keď sa Antonova vízia splnila. Pódium sa zrútilo. Anton však vstal, oprášil sa a pokračoval vo svojej kázni. Satan nemá žiadnu šancu zabrániť horlivému františkánovi Antonovi z Padovy v kázaní Božieho slova.

➤ Istá žena z Limoges si plánovala vypočuť kázeň sv. Antona. V snahe dokončiť domáce práce si však nevšimla, kedy to bolo. Keď prechádzal okolo suseda, povedal jej, aby sa ponáhľala. Bláznivá žena vybehla z domu a nechala svojho syna hrať sa na podlahe vedľa krbu, na ktorom stál hrniec s vriacou vodou. Keď kázanie skončilo a matka sa vrátila domov, zastavila sa pri dverách v úplnej hrôze. Jej malý syn bol vo vriacej vode. Jej hrôza pominula, keď sa priblížila. Dieťa stalo vo vode, smialo sa a zabávalo sa. Ani trošku sa nezranilo. Neopatrňá matka vedela, že jej dieťa bolo v bezpečí na príhovor sv. Antona. Túžba matky počuť Božie slovo ju zachránila od toho, aby bola potrestaná, ako by si zaslúžila.

➤ Manželka istého muža bola milá k františkánskym bratom, ale jej žiarlivý manžel jej prikázal, aby im almužnu prestala dávať. Žena vedela, že príkazy jej manžela boli nerozumné, takže ich ignorovala. Neskôr však zistil, že isté veci opäť darovala bratom, tak sa nazúril. Položil na ňu ruky a hrozne ju zbil. Chudobnú ženu tak utýral, že veľkú časť vlasov jej aj s korienkami vyrval. Žena šla k sv. Antonovi prosiť ho o pomoc. Ten požiadal ostatných bratov, aby sa s ním modlili. Keď sa ich modlitba skončila, ženine vlasy sa znova obnovili, ba dokonca boli ešte krajsie ako predtým. Keď manžel videl zázrak sv. Antona, veľmi sa zahanbil. Svoju manželku požiadal o odpustenie a už nikdy viac nemametal pomáhať františkánskym bratom.

➤ Anton trávil dlhé hodiny v spovednici. Tvárou v tvár čelil podivným a smutným problémom všetkého druhu. Najmä jeden kajúcnik zistil, že keď kľačal pri nohách tohto mladého františkánskeho kňaza, nebol schopný vyznať svoje hriechy. Zármutok, ktorý naplnil jeho srdce, bol tak veľký, že jednoducho nemohol hovoriť. Anton však videl do jeho srdca a vedel, že úprimne vyznáva svoje hriechy. Tak povedal mužovi: „Chod' domov, napíš svoje hriechy na kus papiera a dones mi papier.“ A muž tak urobil. Anton ho požiadal, aby zoznam prečítal. Poslušný kajúcnik začal s prvým. Keď ho prekvapeniu videl, že hned' ako to povedal, hriechy z papiera začali miznúť. Takto to pokračovalo. Keď bol posledný hriech vyznaný, papier bol úplne prázdný.

➤ V priebehu roka 1228 pracoval sv. Anton v provincii Benátky. Práve vtedy zomrel významný florentský muž a jeho príbuzní dopodrobna naplánovali jeho pohreb. Anton bol v okolí a tak ho požiadali, aby kázal na pohrebe. Ani zdaleka nevedeli, o čom by mal Anton kázať. Anton vybral text: „Kde je tvoj poklad, je aj tvoje srdce.“ Uprostred kázania sa však zastavil. Po chvíli v slávnostnom tóne pokračoval: „Tento človek je mŕtvy a jeho duša je pochovaná v pekle, chodťte! Otvorte pokladnice a nájdite jeho srdce!“ Úžasnutí príbuzní urobili, ako im Anton kázal.

Pokladnica bola otvorená. Tam, uprostred všetkého zlata, bolo srdce človeka, ktorý bol síce bohatý na pozemské poklady, ale zomrel chudobný v nebeských veciach.

➤ Istý šľachtický muž z Ferrara bol tak žiarlivý na svoju ženu, že odmietol uznáť svoje prvorodené dieťa ako svoje vlastné. Bláznivý manžel nemal dôvod pochybovať o vernosti svojej ženy, ale videl, že nemá nič spoločného so svojím synom. V zúfalstve prišla manželka a matka prosiť o pomoc k sv. Antonovi. Svätý sa rozprával so šľachticom celé hodiny a nakoniec sa mu podarilo ukázať mu nerozumnosť jeho žiarlivosti. Práve potom priniesla nemocničná sestra dieťa. Muž okamžite upadol opäť do svojej žiarlivosti. Potom sa Anton obrátil k dieťaťu a povedal: „V mene Ježiša Krista povedz, kto je tvoj otec!“ Dieťa ukázalo na šľachtica a hlasom staršieho dieťaťa povedalo: „To je môj otec!“ V tom sa otec zlomil a vzal dieťa do náručia. Anton pomohol zachrániť rodinu aj manželstvo.

➤ Kým bol sv. Anton v Padove, v Lisabone bol zabity človek a jeho mŕtvia bola zakopaná a nájdená v záhrade Antonovho otca. Antonov otec sa pokúsil dokázať svoju nevinu, no hrozné dôkazy, ktoré sa nachádzali v rodinej záhrade, stačili na jeho odsúdenie z vraždy. Práve vtedy, keď to bolo najhoršie, Boh zjavil Antonovi ľažkú situáciu jeho otca. Svätec okamžite získal povolenie odísť do Lisabonu. Padova bola niekoľko dní cesty od Lisabonu, ale Anton tam bol za niekoľko hodín. V súdnej sieni požiadal, aby sa vykopalo telo zavraždeného muža. Anton sa priblížil k mŕtvole a s pevným hlasom mu povedal, „hovor a povedz kto ľažil.“ K úžasu všetkých sa mŕtvia posadila a jasne potvrdila nevinosť obvineného. Antonov otec bol oslobodený a druhý deň bol svätec späť v Padove. Koniec koncov, požiadal o povolenie, aby bol preč len cez jedinú noc.

➤ Žena v Padove išla raz denne hľadať drevo, aby mohla vo svojom dome udržiavať oheň. Na ceste späť, žena prechádzala rybníkom pri ceste. Pozrela sa do rybníka a to, čo videla,

spôsobilo, že horlivu začala kričať. Na dne rybníka ležalo telo jej vlastnej dcéry. Nešťastná náhoda spôsobila, že sa dievča poklžlo do vody a utopilo sa. Matka pribehla a vytiahla telo na cestu. Ale už bolo príliš neskoro. Vo veľkej úzkosti si matka spomenula na sv. Antona a zázraky, ktoré sa diali pri jeho hrobe. Plná dôvera v moc svätého, slúbila, že navštívi Baziliku svätého, ak vráti život jej dcére. Hned' ako matka dokončila svoju modlitbu a vyslovila slub, jej dcéra začala javiť známky života. Mladá dievčina sa úplne zotavila vo veľmi krátkom čase.

Modlitby k sv. Antonovi

Sväty Otec František je veľkým ctitelom svätého Antona Paduánskeho. Mladých, ktorí prišli z Argentíny do Vatikánu, na audiencii vyzval, aby sa modlili k svätému Antonovi, keď si hľadajú životného partnera. Podotkol, že tento svätec nepomáha len nájsť stratené veci, ale účinne pomáha nájsť dobrého partnera. Z neba vylieva záplavu milostí, len ho proste a dôverujte mu.

Ponúkame vám preto modlitby, ktoré môžu byť zdrujom pre lepší kresťanský život, aby sme sa priblížili k Bohu a s dôverou prosili o príhovor svätého Antona.

Modlitba k svätému Antonovi preslávená zázračnými účinkami

Sväty Anton, výnimočný svätec, tvoja láska k Bohu bola tak mocná, že Boh na tvoj príhovor vypočuje každú modlitbu. Prosím, prihovor sa mu v mojom mene. Pošepkaj Ježišovi, ktorého si tak miloval, aby mal v náručí moju prosbu (vyslovte svoju prosbu). Svätý Anton, svätec zázrakov, ktorého srdce je plné súcitu, prosím, vypočuj moju modlitbu. Amen.

Modlitba k svätému Antonovi za nájdenie dobrého manželského partnera

Sväty Anton, môj veľký priateľ, ty si ochrancom slobodných ľudí, ktorí si hľadajú životného partnera. Prosím, pozri sa na mňa, na môj život, moje túžby a pomôž mi. Chrán ma pred nebezpečenstvom, zlyhaním a sklamaním. Pomôž mi stať sa dôveryhodným, pokorným a veselým človekom. Žiadam ťa, svätý

Anton, aby si mi pomohol nájsť životného partnera, ktorý bude milovať Boha, bude pracovitý, čestný a zodpovedný. V mojom vnútri je túžba žiť v manželstve, preto, prosím, vypros mi u Boha túto milosť. Pomôž mi neustále rást vo vieri a dôvere v Božiu moc. Amen.

Modlitba k svätému Antonovi za uzdravenie manželstva

Sväty Anton, ty si vždy s Božou pomocou našiel to, čo sa stratilo. Prosím ťa, pomôž mi znova objaviť milosť Božiu prijatú vo sviatosti manželstva. Nech sa naše manželstvo viacej upevní, aby sme v ňom nanovo pocítili Božiu silu, odvahu, nádej a vieru. Čas a naše zlé rozhodnutia v živote oslabili naše manželstvo. Pomôž nám opäť nájsť oddanú lásku, do ktorej vložíme všetko, aby nás manželský partner bol šťastný. Nech sa naša manželská láska vráti a horí ako neuhasiteľný plameň, aby v našich srdciach bola opäť radosť. Pomôž nám nájsť odpustenie za bolestivé situácie, ktoré sme zažili. Svätý Anton, požehnaj a ochraňuj našu rodinu, požehnaj môjho manželského partnera (povedzte jeho/jej meno). Pomôž nám dôstojne požívať plody našej práce, aby sme mohli vychovávať deti, ktoré nám Pán dal, alebo ktoré nám ešte len dá. Amen.

**Sväty Anton Paduánsky,
oroduj za nás!**

Spracovala: Alena Perželová

Pút' mladých na Úhornú

Tak ako každý rok, aj tento sa 4. – 6. augusta uskutočnila pút' mladých na Úhornú ku kaplnke, ktorá je zasvätená Smežnej Panne Márii. V tomto roku sa púte zúčastnilo 20 ľudí. Pút' začíname už v piatok večer stretnutím v Rožňave v Centre pre mládež. Je to pekné neformálne stretnutie plné rozhovorov a príjemného spoločného posedenia. Každé ráno pred púťou nás čaká stretnutie s otcom biskupom na nádvori biskupského úradu, prijmemme od neho požehnanie a vyrázime. Tento rok nám našu pút' trochu skomplikovala búrka. Keďže sme nechceli putovať počas dažďa a po mokrej lúke, museli sme upraviť harmonogram. Ráno sme sa stretli s otcom biskupom, ale vyrážali sme až okolo 10:30 z Rožňavy. Autami sme sa odvezli do Krásnohorského Podhradia a odtiaľ sme putovali pešo na Úhornú. Rozhodli sme sa tak preto, aby sme stihli úvodnú sv. omšu o 16:00. Čas putovania je na jednej strane náročný. Keď sme prišli na horné parkovisko, mobil mi ukázal, že od rána som spravil približne 16 500 krokov. No na druhej strane je to pekný čas, lebo nemusíme sa zaoberať žiadnymi povinnosťami a máme čas jeden pre druhého na budovanie vzťahov. Čas putovania je krásny aj v tom, že sa môžeme podeliť s tým, čo prežívajú naše srdcia.

Ku kaplnke sa nám podarilo doraziť včas. Úvodnú sv. omšu, ktorú tento rok slávil náš pán vikár Rastislav Polák sme stihli! Po sv. omši nasledoval ruženec, ale my, pútnici, sme sa išli navečerať. Potom sme každý mali možnosť byť osamote s Ježišom a aj s ním budovať vzťah. Je to duchovná pút' a celé to má byť o ňom. Tak som sa zobrajal na svoju polhodinku do kostola na tichú adoráciu. Večer o 20:00 začali chvály. Ako píše náš katechizmus: „Chvála je účasťou na blaženosťi čistých sŕdc, ktoré milujú Boha vo viere skôr, akoby ho videli v sláve.“ (KKC 2639)

(pokračovanie na ďalšej strane)

A tak som sa veľmi tešil tomuto času, kedy som mohol mať účasť na nebeskej radosti a spokojnosti. Zároveň som veľmi potreboval čas duchovného odpočinku, ľudovo povedané „medové týždne“ s Ježišom, lebo týždeň pred púťou sme mali miništantský tábor, kde nebolo veľa času na rozhovor s Ním – iba skoro ráno, alebo neskoro večer. Počas dňa som chcel byť naplno pri miništancoch. Aj my, kňazi, potrebujeme čas, kedy neslúžime, ale iba prijíname službu iných; čas duchovnej obnovy.

Okolo deviatej večer začala búrka. Nikto z pútnikov si nepamätal tak silnú búrku. Išli sme sa skryť do stanov ale to nám veľmi nepomohlo. Okolo desiatej sme si museli hľadať nové miesto na spanie. Počas tej noci sme sa dobre nevyspali, no uvedomil som si, aký

ťažký život majú ľudia bez domova, ktorí sú noc čo noc vystavení vplyvom počasia – zime, vetru, dažďu alebo aj snehu. Častokrát sa nemôžu poriadne vyspať, lebo nemajú mäkkú posteľ ani teplú perinu a strechu nad hlavou.

Búrka s občasnými prestávkami pokračovala skoro do nedeľného obedu. Napriek počasiu prišlo v nedeľu na hlavnú sv. omšu okolo 400 ľudí. Hlavný celebrantom bol apoštolský nuncius (teda zástupca pápeža) Mons. Nicolla Girasoli. V kázni predstavil seba a celú cirkev ako pútnikov. Zdôraznil, že na tejto púti nemôžeme byť sami, lebo sa veľmi rýchlo stratíme. Preto nám na pomoc prichádza Panna Mária, ktorá sa tiež ponáhľala k svojej príbuznej Alžbete. Pripomenul nám, že symbolika putovania je veľmi dôležitá aj pre pápeža Františka, ktorý túži kráčať

so všetkými veriacimi. Preto zvolal synodu o synodalite. Na druhej strane nás pápež vyzýva, aby sme boli neustále v pohybe, lebo keď zastaneme, ochrieme. Toto bol prvý dôvod návštevy nuncia na Úhornej. Druhý, ako sám povedal, bolo podakovať. Podakoval otcovi biskupovi, kňazom, reholníkom a všetkým laikom, za ich pastoračnú prácu. A nakoniec, tretím dôvodom jeho návštevy bolo povzbudiť nás všetkých vo viere a oddanosti Panne Márii. Ona, napriek všetkým ťažkostiam a prekážkam zostala verná Bohu. A chce aj nám pomôcť, aby sme uprostred svojich trápení zostalí verní Bohu.

Po sv. omši už bol čas zbaliť všetky svoje veci a vrátiť sa domov.

Ondrej Michalec, kaplán

*Milí naši čitatelia, v aktuálnom čísle časopisu *Hlas Srdca* v roku 2023 pokračujeme v rámci potuliek po internete v našom seriáli, zameranom na úvahy o siedmich hlavných hriechoch podľa učenia rímskokatolíckej cirkvi:*

Zdrojom článkov je slovenský kresťanský portál www.svetlosveta.sk. Autorom článkov je John Fulton Sheen, už nežijúci americký rímskokatolícky arcibiskup a známy televízny a rozhlasový kazateľ, o ktorom sme si už na stránkach nášho časopisu písali.

ka k veciam tohto sveta. Zahŕňa jednak úmysel, ktorý máme pri nadobúdaní vecí a jednak spôsob, akým ho nadobúdame. Akákoľvek nezriadená láska k akejkoľvek sume peňazí.

nančný, či iný benefit alebo odborár, ktorý dáva politickú moc do popredia pred záujmami pracujúcich.

Samotná skutočnosť, že človek má veľké bohatstvo ho nerobí chamtivým. Malé dieťa s päť centami vo vrecku môže byť viac chamtivé ako bohatý človek. Deliacou čiarou je to, či bohatstvo považujeme za ciel alebo bohatstvo považujeme za nástroj, ktorým chceme slúžiť Stvoriteľovi.

Chamtivým človekom je žena, ktorá sa vydá za peniaze, verejný činiteľ, ktorý prijme úplatok, obchodník, ktorý kladie zisk nad práva človeka, biskup, ktorý je servilný ku skazenej politickej moci lebo získava za to fi-

Chamtivosť je na tomto svete oveľa rozšírenejším hriechom, ako sme to ochotní priznať. Kedysi sa tento hriech vzťahoval skôr na bohatých ľudí. Dnes sa rozšíril aj na závistlivých chudobných. Len samotná skutočnosť, že chudobný človek nemá vo svojom vrecku veľký obnos peňazí, nehovorí nič o jeho lakovstve a chamtivosti. Ak chudobný nenávidí svoju chudobu v tom duchu, že žíví v sebe nezriadenú túžbu po nadobudnutí bohatstva, robí z neho otroka hriechu lakovstva. Politické dejiny nás učia, že skutočné pohnutky väčšiny tzv. ekonomických revolucionárov boli len zmocniť sa "koristi" od bohatých.

SEDEM HLAVNÝCH HRIECHOV

ČASŤ II.

L A K O M S T V O

„Otče do Tvojich rúk porúčam svojho ducha“ (Lk 23,46)

Siedme slovo vyslovené Kristom na kríži bolo povedané na odčinenie hriechu lakovstva. Latinské slovo *avaritia* sa dá preložiť aj ako chamtivosť. Pod tento hriech spadá nezriadená lás-

Dnes je veľmi ľažké nájsť ľudí, ktorí by sa zaujímali o chudobných bez vedľajších úmyslov. Väčšina tzv. bojovníkov za práva chudobných, v skutočnosti skôr nenávidí bohatých. Nenávidia bohatých a chudobných milujú len do tej miery, do akej ich môžu využiť, či skôr zneužiť na dosiahnutie svojich cieľov. Lakomstvo a chamtivosť ničia človeka, pretože zatvrdzujú srdce. V živote platí, že človek sa stáva podobným tomu, čo miluje. Ak miluje zlato, tak sa stane chladným, tvrdým a žltým. Čím viac získava, tým viac trpí, ak má z toho niečo dať, aj keby to mala byť čo i len tá najmenšia obeta. Je to, akoby bolest nad stratou jedného vlasu z hlavy plnej vlasov.

Čím viac bohatý človek má peňaží, tým viac verí, že je v núdzi. Vo svojom vlastnom ponímaní je stále chudobným. Ako hovorí sv. Pavol: „Lebo koreňom všetkého zla je láska k peniazom; niektorí po nich pachtili, a tak zablúdili od viery a spôsobili si mnoho bolestí.“ (1Tim 6,10). Príbeh apoštola Judáša, ktorý v mene Ježiša uzdravoval chorých, bol svedkom Ježišových zázrakov a bol tak blízko Bohu, ako smrteľný človek môže byť, je upozornením, že zradil Ježiša dokážeme za 30 strieborných, nech sme mu akokoľvek blízko. Týchto 30 strieborných mincí má dnes hodnotu približne 20 dolárov. Dajte si za 30 strieborných akokoľvek cenu, akýkoľvek majetok, pre ktorý ste ochotný spáchať hriech, teda zradil Boha a dostanete cenu svojej duše z pohľadu diabla. Ak prijmete úplatok vo výške 200 €, tak Vaša duša má pre diabla hodnotu 200 EUR. Strach o svoje úspory a zabezpečenie prameniace častokrát práve z nadbytku, zužuje miesto pre prítomnosť Boha v nás.

Ak aj Boh pre nás má naďalej nejaký význam, jeho miesto je druhoradé. Bohu dôverujeme, pokial sa to odzrkadluje na výške nášho bankového účtu, ktoré je odrazom tejto dôvery. Pokial veci v našom živote sa vyvíjajú ekonomicky dobre, sme ochotní Boha akceptovať. Koľko ľudí príde za Bohom s očakávaním, že tento vzťah bude mať za následok materiálne dobro. Ak som k Bohu verný, očakávam, že Boh mi

vernosť odmení aj na materiálnom dobre. Ako ten mladík, ktorý podľa rozprávania Svätého písma, prišiel za Ježišom so sťažnosťou: „Učiteľ, povedz môjmu bratovi, aby sa so mnou podeľil o dedičstvo“ (Lk 12,13). Božia indiferentnosť k srdciam túžiacim po majetku je jednoznačná: On mu odvetil: „Človeče, kto ma ustanobil za sudcu alebo rozdeľovača medzi vami?“ (Lk 12,14). V akom zdánlivom rozpore je to s uistením Ježiša, že Bohu záleží aj na našej fyzickej existencii, ktorú potvrdil v podobenstvo o vtákoch: „Pozrite sa na nebeské vtáky: nesejú, ani nežnú, ani do stodôl nezhromažďujú, a váš nebeský Otec ich živí. Nie ste vy oveľa viac ako ony?“ (Mt 6,26).

Jeden z dôvodov, prečo Ježiš prišiel na túto zem bolo, aby človeku stanovil jasný rozdiel medzi nekonečnou hodnotou duše a pominuteľnými vecami nášho života. Ježiš nás upozorňuje, že na zemi sme len preto, aby sme získali večný život. Za týmto účelom, musíme túžiť tu na zemi v prvom rade po nebi a zbytok nám bude pridaný v takej miere, v akej je to v súlade s našou spásou. On nás preto nielenže vystríha od hriechu lakomstva a chamtivosti, ale taktiež nás pobáda, aby sme dôverovali Bohu, pokial ide o našu pozemskú existenciu. „Lebo kde je váš poklad, tam bude aj vaše srdce“ (Lk 12,34). Nebudte teda ustarostení a nehovorte: „Čo budeme jest?“ alebo: „Čo budeme piť?“ alebo: „Čo si oblečieme?“ (Mt 6,31)!

Požiadavku odpútania sa od bohatstva Ježiš priamo adresoval cnostnému mladému mužovi, ktorý chcel vedieť, čo má robiť, aby dosiahol kráľovstvo nebeské. Ježiš vedel, že mladý muž dodržiava všetky Božie prikázaenia. Na to, aby sme si my ostatní ľudia uvedomili, aké sú pre Boha prikázaania klúčové, Ježiš ich postupne vymenoval. Dodržiavanie Božích prikázaaní je základnou podmienkou spásy. Nič nečisté totiž podľa Ježišových slov nevstúpi do kráľovstva nebeského. Aký iný úmysel mal Ježiš, keď zdôraznil potrebu zachovávať Božie prikázaania mužovi, o ktorom vedel, že ich zachováva? Ježiš chcel dať mladému mužovi priestor, aby sa

verejne tento mladý pochválil svojou oddanosťou a vernosťou Bohu. Všetci prítomní takto boli svedkami jeho čistoty. A aj napriek tomu sa pre Ježiša táto čistota stala nedostatočná pre spásu. S čistými, ale prázdnymi rukami a so srdcom, v ktorom Boh nemá prvé miesto, spásu človek nezíska. Málokto bol tak blízko spásy ako tento mladý muž. Ježiš ho dokonca povolal, aby sa pridal k apoštolom. On však bol priputaný k svojmu majetku a Ježiša odmietol. „Ba hovorím vám: Lahšie je ľave prejsť cez ucho ihly, ako boháčovi vojsť do Božieho kráľovstva“ (Mt 19,24).

Je jednoduché v dnešnom svete odmietať bohatstvo a nadávať na bohatých. Patrí to totiž do správnej výbavy politika a verejne činnej osoby. Pohnútky týchto ľudí však pramenia väčšinou zo závisti, ktorá prahne po ich bohatstve. Dnes je plný svet ekonomických revolucionárov, ktorí závidia bohatstvo, ale nie preto, že by milovali chudobu. U nášho Pána tomu tak nebolo. Náš Pán nenadbiehal mocným a bohatým. Človeka upozornil, že nemôže slúžiť obom pánom, aj Bohu aj mamone. Nie v hoteli, nemocnici, ale v maštali si zvolil miesto svojho narodenia. Neinvestoval peniaze, aby zarobil, ďalšie peniaze, ale živil sa manuálnou pracou. Počas troch rokov svojho verejného pôsobenia nemal kde hlavu skloniť. Nevlastnil nič. „Líšky majú svoje skrýše a nebeské vtáky hniezda, ale Syn človeka nemá kde hlavu skloniť“ (Mt 8,20). Počas svojej smrti nezanechal žiadnen majetok. Svoju matku zveril Jánovi, šaty dal svojim katom. Dokonca aj hrob mu bol darovaný druhým. Bez akéhokoľvek majetku žil, bez majetku aj zomrel. Je výsmechom pre tých, ktorí nenávidia Katolícku cirkev pre bohatstvo, aby sa museli tváriť, že nevidia jeho chudobu. On je centrom náboženstva a náboženstvo nenávidia hriesci pre svoje hriechy, ktoré sa v zrakadle Božích pravd dávajú na svetlo. Ježiš sa pre zadostučenie hriechu lakomstva a chamtivosti vzdal všetkého. Ponechal si iba jednu vec, ktorá nebola vecou, a to svojho Ducha. S hlasným výkrikom na kríži „Otče do Tvojich rúk porúčam svojho ducha“ (Lk 23,46) dal najavo,

že život on dáva a nie, že mu život bol zobrať. Svoj život obetoval dobrovoľne, za spásu nás, ako zmierenie za naše hriechy. Zoberme si z tohto Ježišovho príkladu dve dôležité pravdy pre náš pozemský život:

1. Čím väčšie väzby budeme mať k tomuto svetu, tým ľažšie bude pre nás umieranie. Smrť je aktom, kedy je každý človek vyvlastnený.

2. Nie je v Božom pláne, aby sme sa na tejto zemi cítili plne uspokojení. Táto falošná predstava o dosiahnutie dokonalej spravodlivosti a hmotného uspokojenia, nám len zaslepuje oči v pohľade na nebo. Každé hlboké priateľstvo je akoby spoluvzrastanie dvoch sŕdc do spoločnej myслe. Z tohto dôvodu je odlúčenie tak bolestivé. Nie je to akoby sa oddelili dve srdcia, ale akoby sa jedno srdce roztrhlo na dvoje. Takúto jednotu s nebom musíme hľadať počas nášho pozemského putovania.

Bohatý človek je ten, ktorý má množstvo dôvodov žiť, ale žiadnen, pre ktorý by túžil zomrieť. Nakolko smrť sa nevie vyhnúť, objaví sa pred Bohom

ako najväčší žobrák, ktorý si zo zeme nič so sebou nezobral. Až príliš neskoro si uvedomí, že počas života nepatriл sebe, ale bol sluhom bohatstva. To mu v živote bránilo, aby umožnil svojej duši rásť. Svoj život zasvätil podmaňovaniu si časti zeme, chcel ju vlastniť. Teraz po smrti sa v útrobách tejto zeme jeho telo, čo ju chcelo ovládať, premení na prach.

Platí to aj opačne. Čím menej človek sa zviaza s týmto svetom, tým sa mu bude zem ľahšie opúšťať. Kde je náš poklad, tam je aj naše srdce. Ak sme žili pre Boha, vtedy nám smrť bude oslobodením. Svet, na ktorom máme vlastníctvo, je akoby klietka, z ktorej sa oslobodíme. Naše ruky nikdy nedokážu uniesť všetko zlato na svete. Naše ruky sa však môžu vzdať túžby zlata sa vôbec dotýkať. Svet vlastník nikdy nebudem, ale môžeme ho nevlastniť. Z tohto dôvodu je jednoduchá, chudobná duša, ktorá netúži po majetkoch šťastnejšia, ako chamtičný človek, ktorý ma pred očami stále to, čo nevlastní. Nábožný človek nemá žiadne potreby, je slobodný. Nezaťažená duša stúpa ako oheň do neba. Bo-

hatstvom obťažená duša padá na zem ako zlato. Ak by zem bola rajom, alebo by mala byť rajom, Ježiš Kristus by ju nebol na Veľký Piatok opustil. Ježiš nám vo svojom poslednom slove na kríži hovorí, že nikde nemôžeme byť spokojní, len u Boha Najvyššieho. Nedalekou úvahou prídeme k záveru, že konečnou charakteristikou čisto pozemského života je nespokojnosť. Prahneme po uznaní, spoločenskom postavení, popularite, bohatstve, ale keď všetko toto dosiahneme a sme k sebe čo i len trochu úprimní, musíme uznať, že nič z toho nenaplnilo naše očakávania. Ako deti sme nedočkavo očakávali Vianoce, ale večer pri zaspávaní, po všetkých rozbalených darčekoch, sme kdesi v krajíčku duše cítili, že niečo tomu chýbalo. To, čo robí rozdiel je rozmer konečna a nekonečna. Zem a všetko na zemi je konečné, obmedzené, z určitého pohľadu nedokonalé. Len večný život je nekonečný. Nedopustme, aby kvôli hriechu lakovstva, nás večný život nebol u Boha v nebi.

(nabudúce: Závist)

? Vy sa pýtate - Hlas srdca odpovedá !

Máte nezodpovedané otázky, týkajúce sa našej viery, liturgie, Svätého písma, sviatostí a pod.? Chceli by ste sa niečo „k veci“ spýtať našich duchovných otcov ?

Žiadnen problém, práve pre Vás je totiž určená naša pravidelná rubrika: „*Vy sa pýtate - Hlas srdca odpovedá*“.

Napište nám svoje otázky na mailovú adresu caspopishlassrdca@gmail.com alebo nechajte v obálke v sakristii nášho kostola; odpoveď zistíme a uverejnime v najbližšom vydani Hlasu srdca. Na Vaše otázky odpovedá vsdp. Rastislav Polák dekan - farár.

V aktuálnom vydani odpovedáme na nasledovnú otázku:
Bohuznáma, Rimavská Sobota: „Chcela by som sa spýtať pán dekan, keďsi dám žuvačku alebo mentolový cukrík tesne pred svätoomšou – je to porušenie eucharistického pôstu?

Cirkev vždy zdôrazňovala zodpovednú prípravu na každé sväte prijímanie a pripomíala podmienky, za ktorých je možné pristúpiť k stolu Kristovho tela. Eucharistický pôst bol súčasťou pokánia, prípravy na sviatosť zmierania, ktorá bezprostredne predchádzala svätému prijímaniu. Máme tri druhy pokánia: modlitba, almužna, pôst. Zmyslom pokánia je vnútorná premena a návrat k Bohu. Teda eucharistický pôst je jedným z prejavov pokánia, ktorým sa vnútorné pripravujeme na prijatie Krista v Eucharistii.

Nová prax denného prijímania, samozrejme, nepredpokladá predchádzajúcu dennú spoved, no kódex z roku 1917 zavádza povinnosť zachovať pokánie vo forme pôstu od polnoci a súčasný kódex ho skracuje na jednu hodinu. Hodinu pred svätým prijímaním, vrátane všetkých okolností spojených s cestou na svätú omšu, máme podľa možnosti prežiť v duchu pokánia.

Ak sa stane ako je v otázke, že pred sv. prijímaním si vložím cukrík do úst lebo napr. nekontrolované na sv. omši začнем kašlať a iným spôsobom si neviem pomôcť, tak som presvedčený, že to problém nie je. Problémom je u mnohých žutie žuvačky počas celej sv. omše a tu nemusím ísť ani na sv. prijímanie, to je jednoducho neslušné, hrať sa na mobile počas sv. omše alebo dokonca odchádzať zo sv. omše vybaviť si hovor, to je porušovanie eucharistického pôstu, lebo má to byť čas v ktorom cez pokánie sa viem lepšie pripraviť na stretnutie so živým Kristom.

Podtitul dnešného rozhovoru pri káve by mohol znieť „Všetky cesty vedú do Ríma.“ V dňoch 16. až 20. mája tohto roku sa totižto uskutočnila púť do hlavného mesta Talianska, ktorej sa zúčastnili aj veriaci z našej farnosti. Púť organizovala cestovná kancelária Trinity. O zážitkoch z púte sme sa pri káve porozprávali s aktívnym farníkom pánom Ing. Antonom Blažečkom.

HS: "Pán Anton, čo myslíte, čo o tom viete, prečo sa vlastne používa tá okrídlená veta „Všetky cesty vedú do Ríma“?

Odborníci na dopravu tvrdia dodnes, že väčšina diaľničných tepien v Európe kopíruje cesty, ktoré sa postavili za čias starého Ríma a po ktorých sa po hybovali rímske legie spolu s tylovým zabezpečením (strava, voda, víno, lieky), ktoré chránili vonkajšie hranice Rímskej ríše. Rím bol aj centrom moci, kde sa chodili panovníci dať korunovať a samozrejme bol aj centrom svetového obchodu. Asi z týchto dôvodov vznikla veta – všetky cesty vedú do Ríma.

HS: Povedzte nám niečo o programme zájazdu, ako prebiehala cesta?

Na zájazd sa prihlásilo 20 účastníkov. Odlietali sme z budapeštianskeho medzinárodného letiska Franza Liszta. Atmosféra zájazdu bola výborná, takmer všetci účastníci zájazdu sa poznali z kostola a boli s nami viacerí kňazi pôsobiaci v Rimavskej Sobote vrátane pána dekana, ktorý tento zájazd inicioval. Podľa programu zájazdu sme mali navštíviť nasledovné pamäti hodnosti: Koloseum zvonka, s vyhliadkou na Forum Romanum, Benátske námestie s pomníkom Viktora Emanuela II., Pantheon, Piazza Navona, Lateránsku baziliku, Sväté schody, baziliku Santa Maria Maggiore, Španielske námestie, Anjelský hrad, Fontánu di Trevi. Treći deň sme sa zúčastnili na audiencii u Sv. Otca Františka vo Vatikáne, popoludní bola prehliadka Baziliky

sv. Petra vo Vatikáne, hrob sv. Jána Pavla II, a tiež Bazilika sv. Pavla za hradbami. A plán sme splnili, nakoľko všetky pamiatky boli navštívené. Navyše si malá skupinka v čase voľna pozrela Koloseum aj zvnútra.

HS: Aký dojem vo Vás zanechali architektonické pamiatky?

No, asi najviac sme umnosť starých Rimanov precítili práve návštevou Kolosea. Boli sme veľmi prekvapení staviteľskými schopnosťami Rimanov, ktorí túto stavbu projektovali a stavali. Archeologické vykopávky odhalili dômyselné systémy kanálov, ktoré umožnili privádzať a odvádzať vodu na plochu a tak simulovať námorné bitky priamo v Koloseu. V týchto miestach zomierali prví kresťania, keď ich predhadzovali divým a hladným dravým zvieratám, len tak pre svoju zábavu a tiež preto, že sa nechceli klaňať cisárom – len svojmu Bohu.

Spomeniem tiež Chrám sv. Petra a jeho historiu. Chrám Svätého Petra v Ríme stojí na mieste staro-kresťanskej baziliky. Stavali ho v 16. a 17. storočí, v období renesancie. Na jeho výstavbe sa podieľali najvýznamnejší renesanční architekti a umelci svojej doby. Spomeniem niektorých. **Donato Bramante** - bol poverený pápežom Juliušom II. v roku 1505 prestavbou Baziliky Sv. Petra. Bramante poňal baziliku ako centrálu s pôdorysom gréckeho kríža. Ďalej to bol **Michelangelo Buonarroti** - narodený v roku 1475. Na pozvanie pápeža Júliusa II pracoval v rokoch 1505-1518 na výzdobe stropu Sixtínskej kaplnky a na náhrobku pápeža Júliusa II. V rokoch 1534-1564 vykonával práce na Poslednom súde - freske na čelnej stene Sixtínskej kaplnky. Bočné steny v kaplnke maľovali ďalší umelci Sandro Botticelli a Cosimo Rosselli. Tiež pracoval na výzdobách na Kapitolskom vršku. Okrem týchto malieb sú známe jeho sochy Dávida, Mojžiša, Madony s dieťaťom a Pieta

v Chráme sv. Petra. Michelangelo svojím dielom vyjadril to, o čo sa usilovali celé renesančné obdobie všetci umelci. O jeho genialite sa nepochybovalo v žiadnom období dejín umenia a jeho dielo bolo vzorom až do polovice 18. storočia. Potom sa začali presadzovať iné – novodobé slohy architektúry. Tiež spomeniem **Rafaela Santiho** – V r. 1508 ako 25-ročný získal objednávku od pápeža Júliusa II. na fresky niekoľkých miestností v jeho vatikánskom paláci. Po smrti pápeža Júliusa II. v roku 1513 sa jeho nástupcom stal Lev X. z rodu Medici. Tento ho po Bramanteho smrti v roku 1514 menoval staviteľom Baziliky Sv. Petra. Hoci zomrel mladý v deň svojich 37. narodenín, jeho dielo sa nachádza v popredných múzeach celého sveta. Hlavným architektom Baziliky sv. Petra od roku 1629 bol **Gian Lorenzo Bernini**. Známa je Berniniho kolonáda na Svätopeterskom námestí, pápežský oltár nad hrobom Sv. Petra s baldachýnom, či Fontána štyroch riek na námestí Navonna v Ríme, ktoré sme navštívili.

Po prehliadkach všetkých pamäti hodností mi zostáva povedať len jednu vetu: Najkrajšie diela človeka v oblasti architektúry, sochárstva a výtvarného umenia boli vytvorené na oslavu všemohúceho Boha.

HS: Kto Vás z Vašich najbližších sprevádzal na púti do Ríma?

Manželka, dcéra a vnúčatká. Mojej manželke a dcére sa podaril husársky kúsok, keď samé vystúpili na vrchol, do kupoly Rímskej baziliky a boli odmenené nádherným pohľadom na mesto Rím a Vatikánske záhrady.

HS: A čo sväté omše?

Denne sme mali aj svätú omšu s príslušnou homíliou. Aby som nezabudol, oživením púte boli aj deti či vnúčatá účastníkov zájazdu, ktoré nás zabávali svojimi bonmotmi, či postrehmi a ktoré sa s radostou zapájali do slávenia liturgie, najmä čítaním prosieb, miništrováním či čítaním Božieho slova.

HS: Máte aj nejakú nepríjemnú skúsenosť z púte?

Áno, jedna vec ma nepríjemne prekvapila a musím sa o to s vami podeliť. V Chráme sv. Petra bolo mnoho návštevníkov a medzi nimi boli aj mladí ľudia, Slováci i Česi. Medzitým, ako som fotil, počul som odznieť túto venu: „Ale tento Vatikán a cirkev je poriadne bohatá!“, neskôršie niekto dopnil, načo stavajú nové kostoly, keď ich majú tak veľa. Neviem presne, kto povedal vety tohto znenia, ani sme nemali čas na nejaké ďalekosiahle vysvetlovanie a dialógy, lebo sme mali väčšinou časové limity na opustenie navštívených objektov. Poviem pravdu, že ma to nahnevalo. A veľmi. Preto si

k tejto vete dovolím napísať pári poznamok, aby aj iní veriaci odborne a pravdivo argumentovali, proti takýmto nezmyslom. Vysvetlenie bude mať niekoľko prvkov.

Po prvé: Každá vláda má záujem o to, aby poznala vlastníkov pôdy a nehnuteľností vo svojej krajine. Je to jednak kvôli zabezpečeniu poriadku, ďalej v prípadoch dedičstva, dane z nehnuteľností a pozemkov a niekedy sa jedná aj o príspevky štátu do kultúrnych pamiatok-chrámov, kostolov, bazilík, či krížových cest. A štát sa podobne správa aj k nenuteľnostiam iných, štátom uznaných cirkví či k vlastnému majetku štátu (parlament, sídlo vlády, ministerstvá alebo nehnuteľnosti iných orgánov štátu). Z tohto jasne vyplýva, že nehnuteľnosť musí mať nejakého vlastníka, ktorý je uvedený v katastri nehnuteľností ako vlastník a za tieto objekty aj zodpovedá. Toto je vyslovene právna záležitosť, ktorú upravuje tzv. hmotné právo.

Po druhé: Načo sa stavajú nové kostoly, keď ich je tak veľa? Z toho istého dôvodu, prečo sa stavajú divadlá, kiná, štadióny, či iné športoviská. Keď sa chce niekto kultúrne vyžiť, pôjde do divadla alebo kina, keď je niekto fanúšik hokeja pôjde na hokejový štadión a keď niekto fandí futbalu, pôjde na futbalový zápas. A kde má ísť kresťan, keď sa chce ísť modliť, prosiť, ďakovať alebo ísť k sviatostiam, či na svätú omšu? No predsa do kostola, ktorý je na tieto veci určený a postavený.

Každá nehnuteľnosť má svoje špecifika a podlieha stavebným pravidlám. Nehnuteľnosti sú súkromné domy, bytové domy, štadióny, divadlá, plavárne, kostoly, kaplnky, baziliky, či katedrály. Všetky slúžia účelu, na ktorý boli vybudované. Aj v 20. storočí mala skoro každá dedina i okresné mesto futbalový štadión a kostol. Ved' aj náš farský kostol dala postaviť Mária Terézia, rakúsko-uhorská panovníčka, ktorá prispela značnou sumou. Svedčí o tom nápis na priečelií hlavného vchodu do kostola. Na stavbe sa podieľali aj mešťanostvia, mestskí páni i veriaci ľud. Ale od čias výstavby nášho farského kostola už uplynulo mnoho rokov. A kto ho opravoval, udržiaval, skrášľoval, zdobil kvetmi, upratoval, vyšíval ornáty, či obliečky oltára? My, jednoduchý ľud, ktorý pod správou kňaza, tento kostol potreboval na duchovné účely.

HS: Pán Anton, Vy máte takú výstižnú definíciu kostola. Podelíte sa s ňou s našimi čitateľmi?

Čo je to kostol? Kostol je posvätné miesto na stretnutie človeka so živým Bohom, na modlitbu, na slávenie Eucharistie a vysluhovanie sviatostí. Kostoly, katedrály, baziliky či obyčajné, aj drevené kostoly sú mnohé zaradené do kultúrneho dedičstva v našom štáte ako kultúrne pamiatky. Najväčšie skvosty sakrálnej architektúry ale aj iného umenia sú zaradené v zozname UNESCO ako kultúrne dedičstvo celého ľudstva. Je ľahko si prestaviť nesmierne množstvo tak umeleckej a remeselnej práce ako i vieri a ducha, ktorý viedol týchto najväčších umelcov svoje doby do tak nádherných stavieb. Podstatnou skutočnosťou je ale povedať si, načo sa stavali baziliky, chrámy, katedrály, alebo farské kostoly či vidiecke kostolíky. Biblickí archeológovia rôznych vierovyznani sa spojili a povedali takúto venu: „S objavom človeka na zemi sa objavuje aj kamenný oltár.“ Tým chceli povedať, že človek od svojho stvorenia má aj duchovnú podstatu a prináša Bohu krvavé obety zvierat. Raz je to vdaka, raz prosba, inokedy úcta či veleba. Tieto informácie prináša Starý zákon, kde sa píšu dejiny Izraela. Tie-to krvavé obety zvierat boli zrušené

Ježišom Kristom, ktorý sa sám obetoval za naše hriechy a zmieril nás s nebeským Otcom. Aj iné civilizácie, ktoré už zanikli (Inkvia, Mayovia) mali svoje kamenné oltáre, kde prinášali ľudské krvavé obety, len aby uzmierili svojich bôžikov. A toto je najpodstatnejší rozdiel medzi veriacimi a pohanmi. Áno, Cirkev je veľmi bohatá na Božie milosti a Božie milosrdenstvo, ktoré hlása a tieto sú zadarmo. Každý človek má dátum narodenia, miesto bydliska či rodné číslo. Miesto môjho narodenia pre večný život je dátum môjho krstu v našom (mojom) farskom chráme, kde som prijal všetky sviatosti, okrem sviatosti manželstva, ktorú som prijal v rodnej obci mojej manželky. Teda som spolu vlastník nášho farského kostola, ktorý zostáva dedičstvom všetkých veriacich aj po nás. Takto to chápem ja.

HS: A na záver, boli ste tohto roku ešte na nejakej inej púti v zahraničí?

Týždeň pred zájazdom do Ríma sme s manželkou navštívili portugalskú Fatimu, ktorej zájazd inicioval biskupský úrad. Na zájazde bol prítomný aj

otec biskup Mons. Stanislav Stolárik. Bolo to jedinečné a úžasné byť na svätej omši či ruženci, ktoré celebrovali biskupi rôznych národností. Všetci veriaci sa modlili vo svojom rodnom jazyku, odpovedali na prosby vo svojom jazyku, prosili vo svojom jazyku a spievali vo svojom jazyku. Aj otec biskup, ktorý slúžil svätú omšu, ju vysluhoval vo svojom jazyku. Mne to priplomíalo časť Evanjelia o zoslaní Duha Svätého, keď každý počul apoštola Petra a ostatných apoštolov kázať vo svojej reči. Vpravo Maďar, vľavo Po-

liak, predo mnou Talian či Japonec. Všetci sme tvorili Kristovu cirkev.

Pán Anton, veľmi pekne Vám ďakujem za rozhovor a v mene svojom, našej redakčnej rady a všetkých našich čitateľov Vám želám, aby ste v spoločnosti svojich drahých navštívili ešte veľa zaujímavých pútnických miest, či už na Slovensku alebo v zahraničí.

Alena Perželová

(pokračovanie úvodného slova)

Kresťanské náboženstvá, ako poznamenáva Solovjev sa zhodujú v tom, že veria v dvojitý život: v časný na zemi a vo večný po smrti. Ten pozemský je len akási príprava a skúška. Je tu teda nejaká súvislosť medzi obidvoma. Telo umiera a duša žije ďalej. Je však duša v celom človeku? Platón veril, že je. Telo je iba prívesok, hlina. Čím skôr sa ho zbavíme, tým lepšie pre nás. Preto je smrť očistením a veľká pozitívna hodnota, začiatok pravého duchovného života.

Táto náuka vyzerá veľmi vznesená, ale predsa nie je jadrom kresťanstva. Boh stvoril celého človeka, telo a duša patrí k môjmu „ja“. Ich vzájomné odlúčenie je čosi násilné, prirodzeného. Smrť nie je dielo Boha, ale následok hriechu a ako čítame výslovne v rozprávaní o prvom hriechu (Gn 3) a ako to potvrdzuje sv. Pavol (Rim 5,12). Ako trest za hriech znamená však smrť

vítazstvo spravodlivosti nad zlom. V tomto zmysle je smrť skutočne to, kde ľudia nachádzajú „jedinú spravodlivosť“ jedinú „opravdivú rovnosť všetkých ľudí“.

Pravú pozitívnu hodnotu však dáva smrť jedine kresťanstvo. Kto umiera v Kristovi, s Kristom povstane k novému životu, k životu celému v oslávenom tele, vo svete, ktorý sa vráti k pôvodnej neporušenosti. „Ved' ste zomreli a váš život je s Kristom ukrytý v Bohu. A keď sa zjaví Kristus, váš život, vtedy sa aj vy zjavíte s ním v sláve.“ (Kol 3,3-4). Smrť s Kristom je teda úžasná sila, ktorá pretvára nás samých a následne celý svet. Veľká túžba kresťanov bola, aby boli v tomto okamihu s Kristom čo v najužšom spojení. „Smrť je zjednotenie sa s Bohom. V nebi Božia láska všetko naplní, zúrodní,“ vysvetľuje sv. Ján Mária Vianney. Áno veríme v to. Smrť nie je koniec, ale prechod, Pascha. Je otvorením pre stretnutie s Bohom. Budeme pred

ním takí, akí sme, bez prikrášenia a ozdôb. My sami oproti Bohu, ktorý je láska.

Často počujeme: „Chcel by som zomrieť v spánku, aby som si to neuviedomoval.“ Alebo: „Chcel by som, aby to prišlo náhle a nemal by som čas myslieť na to.“ Lenže tento okamih je okamhom prechodu. Nevieme za akých podmienok zomrieme. Ak však skutočne veríme, že sa stretneme s Pánom, musíme ho poprosiť o milosť pre chvíľu zomierania. A čím bude bližšie, tým viac sa na ňu pripravovať, pripravovať naše srdce a nášho ducha na večné stretnutie.

Preto keď v týchto dňoch budeme stáť nad hrobami svojich blízkych, modlime sa za ich nesmrteľné duše, aby im Stvoriteľ dal poznáť veci, ktoré im boli tu dole ukryté... Aby ho videli takého, aký je... z tváre do tváre!

Rastislav Polák, dekan - farár

VARÍME S MARTOU

V aktuálnom čísle bude hlavná úloha patriť slivkám – modrofialovému pokladu z našich jesenných záhrad, lokálnej superpotravine so zázračnými účinkami na naše zdravie. Samozrejme, ich konzumácia je asi najobľúbenejšia v tekutej forme – slivovici, ale určite aj v dobrom lekvári alebo vo vynikajúcom kysnutom slivkáči. Ako to už s našou Martou chodí, my vám ponúkame opäť raz niečo zvláštne – netradičné recepty zo sliviek:

SLIVKOVÉ SOTÉ S ARAŠIDOVÝM MASLOM:

Potrebujueme:

- 600 g kuracích prás
- 1 cibuľu
- 1 lyžicu oleja
- 200 ml zeleninového vývaru
- 1 lyžicu arašidového masla
- 1 žltú papriku
- 4 väčšie slivky
- 150 ml smotany na varenie
- 2 lyžičky hladkej múky
- mleté čierne korenie
- sol'

Postup: Máso umyjeme a nakrájame na pásiky. Očistenú cibuľu nakrájajte nadrobno a orestujeme na oleji do skloviča. Pridáme osolené a okorenene máso. Premiešame a podlejeme horúcim vývarom. Dusíme asi 10 minút. Potom k mäsu primiešame arašidové maslo. Keď sa roztopí, pridáme nakrájanú papriku. Pridáme slivky, ktoré sme nakrájali na menšie kusy. Na zahustenie a zjemnenie, zmiešajte múku so smotanou a prilejte k mäsu. Krátko poduste, aby sa ovocie nerozvarilo a odstavte. Podávame s ryžou, alebo tiež s kuskusom či bulgurom.

SLIVKOVÁ „NUTELLA“:

Potrebujueme:

- 1,5 kg sliviek
- 250 g cukru (ideálne trstinový)
- 150 g kvalitnej horkej čokolády
- lyžičku vanilkového extraktu
- trošku rumu

Postup: Slivky umyjeme a odkôstkujeme. Potom ich v hrnci necháme s cukrom rozvaríť. Pridáme k nim na kúsky nalámanú čokoládu, vanilkový extrakt a podľa chuti prilejeme trošku rumu. Zmes neustále miešame pokým nezhusťne a všetko sa pekne prepojí. Potom ju ešte horúcu nalejeme do zaváracích pohárov a dôkladne ich uzatvoríme. Môžeme ich nechať otočené hore dnem, aby sa viečka dobre prichytili. Nátierku si zamilujete s čerstvým pečivom, lievancami či na sladkom perníku.

GULÁŠ S TEKVICOU A SLIVKAMI „Z RÚRY“:

Potrebujueme:

- 6 cibúľ
- 1 strúčik cesnaku
- 200 g sliviek
- 1,5 kg hovädzieho na guľáš

1 kúsok celej škorice
5 guličiek nového korenia
2 bobkové listy
0,5 litra červeného vína
0,4 litra hovädzieho bujónu
350 g tekvice Hokkaidó
mleté čierne korenie
sol'

Postup: Rúru na pečenie predhrejeme na 220 stupňov. Cibuľu a cesnak pokrájame na drobno, slivky prepolíme, hovädzie mäso nakrájame na kocky. Cibuľu, cesnak, slivky, mäsko, škoricu, bobkový list, víno a vývar zmiešame v pekáči, osolíme, okoreníme prikryté dusíme v rúre asi 2 hodiny, kým mäso nezmäkne. Medzitým si očistíme tekvicu a nakrájame na kocky, pridáme aj s 100-200 ml horúcej vody k mäsu a dusíme ešte asi 20 minút. Guľáš je veľmi chutný s celozrnným pečivom.

STUDENÁ SLIVKOVÁ POLIEVKA:

Potrebujueme:

- ½ kg sliviek
- 3 lyžice cukru
- 4 dcl vody
- štipka škorice
- ½ kg bieleho jogurtu
- 4 lyžice smotany na šľahanie
- 1 lyžička mletého anízu

Postup: Slivky s vodou a cukrom rozvaríme a necháme vychladnúť. Rozmixujeme a primiešame jogurt, smotanu a koreniny.

KURACIE PRSIA S BYLINKAMI NA SLIVKÁCH

Potrebujueme:

- 4 kusy kuracích prás (á asi 150 g)
- olivový olej
- 1 šalotka
- 1 strúčik cesnaku
- 2 polievkové lyžice čiernych olív
- po 1 čajovej lyžičke čerstvého sekaného tymianu, rozmarínu a bazalky
- ½ čajovej lyžičky strúhanej citrónovej kôry
- 1 polievková lyžica sekaných píniových orieškov
- 2-3 polievkové lyžice strúhaného parmezánu
- 600 g sliviek
- 2 polievkové lyžice masla
- 2 polievkové lyžice hnedého cukru

Postup: Rúru vyhrejeme na 220 stupňov. Másko okoreníme, osolíme a prudko orestujeme z každej strany na olivovom oleji do zlatista. Preložíme na olejom potretý plech na pečenie. Šalotku, cesnak a olivy nasekáme na drobno a zmiešame s 2 polievkovými lyžicami olivového oleja, bylinkami, citrónovou šťavou, píniovým orieškami a parmezánom. Zmesou potrieme kuracie prsia a dáme do zlatista do rúry gratinovať. Medzitým si umyjeme a rozpolíme slivky. Na panvici rozpustíme maslo, pridáme slivky, cukor a necháme jemne skaramelizovať. Kuracie prsia nakrájame na plátky, prelejeme slivkovou omáčkou. Podávame napríklad so zemiakovou kašou.

GAŠTANOVÁ TORTA SO SLIVKAMI:

Potrebujueme

na korpus: 300 g čokoládových venčekov

80 g masla

na plnku: 1/2 kg jemného tvarohu

½ kg gaštanového pyré

2 vajíčka

2 polievkové lyžice práškového cukru

1 polievková lyžica citrónovej šťavy

1 kg sliviek

Postup: Korpus: venčeky rozdrvíme, zmiešame s rozpušteným maslom, zmes navrstvíme na dno tortovej formy a odložíme do chladničky. Medzitým si slivky nakrájame

na mesiačiky, asi dvanásť mesiačikov si odložíme bokom, ostatné slivky rozvaríme na kašu, hotovú prepasírujeme a vznikne nám omáčka, ktorou budeme polievať upečenú tortu. Tvaroh, gaštanové pyré, vajíčka, cukor a citrónovú šťavu vymiešame. Zmes nalejeme na pripravený korpus, na zmes poukladáme odložené slivky a pečieme pri teplote 180 stupňov 35 až 40 minút.

Tip: tortu vo forme pečieme položenú na plech s vodou. Vychladnutú tortu podávame preliatu slivkovou omáčkou, studenou alebo horúcou, obidva varianty sú vynikajúce.

⇒ Vedeli ste, že ... ⇪

... slivky poznali už starí Egypťania?

Zaujímavosťou je, že sa našli aj v hrobkách faraónov, ktoré plnili slivkami kvôli zásobám, aby mŕtvi netrpeli hladom.

... slivky sa sušením neznehodnocujú?

Práve naopak! Vďaka sušeniu sa v nich zvyšuje obsah antioxidantov, železa aj kyseliny šťavelovej.

Alena Perželová

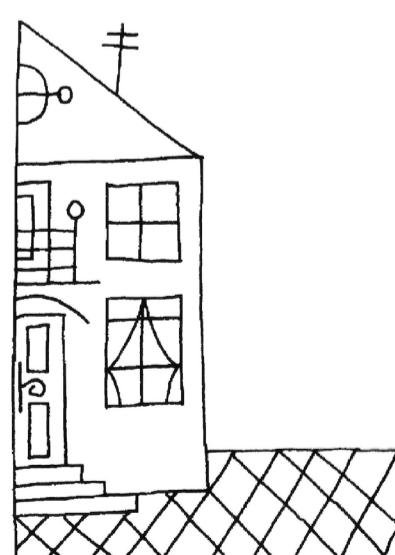
DOM NA SKALE

Ježiš povedal toto podobenstvo: "Každý, kto počúva moje slová a uskutočňuje ich, podobá sa múdremu mužovi, ktorý si postavil dom na skale. Spustil sa dážď, privaličili sa vody, strhla sa víchríca, oborili sa na ten dom a dom sa zrútil; zostalo z neho veľké rumovisko."

Mt 7, 24 – 27

le. A každý, kto tieto moje slová počúva, ale ich neuskutočňuje, podobá sa hlúpemu mužovi, ktorý si postavil dom na piesku. Spustil sa dážď, privaličili sa vody, strhla sa víchríca, oborili sa na ten dom a dom sa zrútil; zostalo z neho veľké rumovisko."

1. Dokresli druhú polovicu postaveného domu, ktorá by bola zrkadlovým obrazom už nakreslenej časti.

Správne odpovede vhodťte do schránky časopisu

Hlas srdca, umiestnenej v predsiene kostola

najneskôr do 30. novembra 2023.

Troch správnych riešiteľov odmení pán dekan vecnou cenou
v závere piatkovej sv. omše **počas adventného obdobia.**

2. Na stavbe je potrebných veľa nástrojov a strojov. Poznáš ich? Pri každom obrázku sú písmaná, z ktorých je zložené pomenovanie. Jeno písmano je však pri každom obrázku navyše. Vyber ho a z písma poskladaj nové slovo, súvisiace so stavbou.

3. Na obrázku je nakreslená situácia zo stavby domu. Niečo však nie je tak, ako by to malo byť. Nájdeš šesť vecí, ktoré by mali byť inak?

Milión detí sa modlilo posvätný ruženec

Osemnásteho októbra sa uskutočnilo krásne podujatie, do ktorého sa zapojili aj deti z našej farnosti.

Táto modlitebná iniciatíva pápežskej nadácie ACN – Pomoc trpiacej Cirkvi chce pomôcť rozdúchať plameň vieri v silu modlitby. Celosvetovou ružencovou kampaňou si chce Cirkev pripomenúť pripomenúť slová Panny Márie z Fatimy, že modlitba s dôverou dieťaťa môže skutočne zmeniť svet, poraziť zlo a priniest pokoj. Modlitba svätého ruženca spoločne s deťmi posilní jednotu v Cirkvi a medzi národmi. Sme totiž povolaní, aby sme tvorili jednu veľkú rodinu zjednotenú v modlitbe naprieč národmi. Modlitba buduje vzťah lásky k Bohu a k blížnemu. Ruženec otvára naše srdcia pre konkrétnu pomoc núdznym, trpiacim a prenasledovaným, v ktorých vidíme samotného trpiaceho Krista.

Prečo práve 18. októbra? Október je v Cirkvi už tradične mesiacom modlitby posvätného ruženca. A 18. októbra slávime sviatok svätého Lukáša Evanjelistu, ktorý nám ako jediný z evanjelistov sprostredkoval udalosti z Ježišovo detstva a podľa tradície mal blízky vzťah k Panne Márii. Preto sa organizátorom zdal tento termín mimoriadne vhodný.

DOM ÚĽAVY SV. CHARBELA

Dňa 05. 10. 2023 bol v Ľubovnianskych kúpeľoch (obec vzdialenosť 7 km od Staréj Ľubovne) slávnostne požehnaný Dom úľavy s kapacitou cca 35 pútnikov.

Cieľom zriadenia tohto zariadenia je priblížiť posolstvá sv. Charbela a zároveň upriamiť pozornosť na nebeského Otca, Jeho Syna Ježiša a Pannu Máriu. Dom bude otvorený pre každého, kto prejaví záujem. K dispozícii budú rehoľníci, kňazi a terapeuti z rôznych odborov.

Na slávnosti v malebnej doline sa zúčastnili a svedectvá podávali hostia z Libanonu – Myrna Nazzour, kňaz Abuna Charbel, Raymond Nader s prekladateľkou Máriou a ďalšími hostami, ako aj zástupcovia štátnej správy. Program bol veľmi dô-

Posledný desiatok sv. ruženca sa modlili deti spolu s našim p. dekanom zhromaždení okolo sochy Panny Márie spoločne ako jedna rodina.

Ako už bolo spomenuté, aj v našej farnosti sa 18. októbra zišla celkom pekná skupina detí k modlitbe posvätného ruženca. Po svätej omši sa chlapci a dievčatá s pánom dekanom modlili pred oltárom slávnostný ruženec. Na záver obdaroval pán dekan všetky deti posväteným detským ruženčekom, aby v tejto krásnej modlitbe pokračovali aj ďalej.

Alena Perželová

ladne pripravovaný: modlitba sv. ruženca, požehnanie Domu úľavy, sv. liturgia, Korunka Božieho milosrdenstva a svedectvá hostí z Libanoru.

Tejto zaujímavej akcii sa zúčastnili aj veriaci z Rimavskej Soboty.

Veľmi zaujímať a pútavo rozpovedal svoj životný príbeh kňaz Abuna Charbel, ktorý sa narodil a bol vychovávaný ako moslim. V živote však stretol „ozajstného kresťana“, ktorý mu veľmi, veľmi často opakoval „nech sa Pán nad tebou zamiluje a ukáže ti cestu“. Robil tak aj vtedy, keď mu Abuna Charbel robil príkoria a veľké nepríjemnosti počas jedného celého roka. Tento „ozajstný kresťan“ mu daroval bibliu a stal sa jeho krstným otcom. Obaja sú dnes katolícki kňazi.

Svedectvo tohto kňaza nás privádza k zamysleniu, či aj my sme „ozajstní kresťania“ a aké svedectvo dávame pre naše okolie a spolubratov.

Hlas Srdca

ZO ŽIVOTA NAŠEJ FARNOSTI ... A FARSKÝ DEŇ 2023

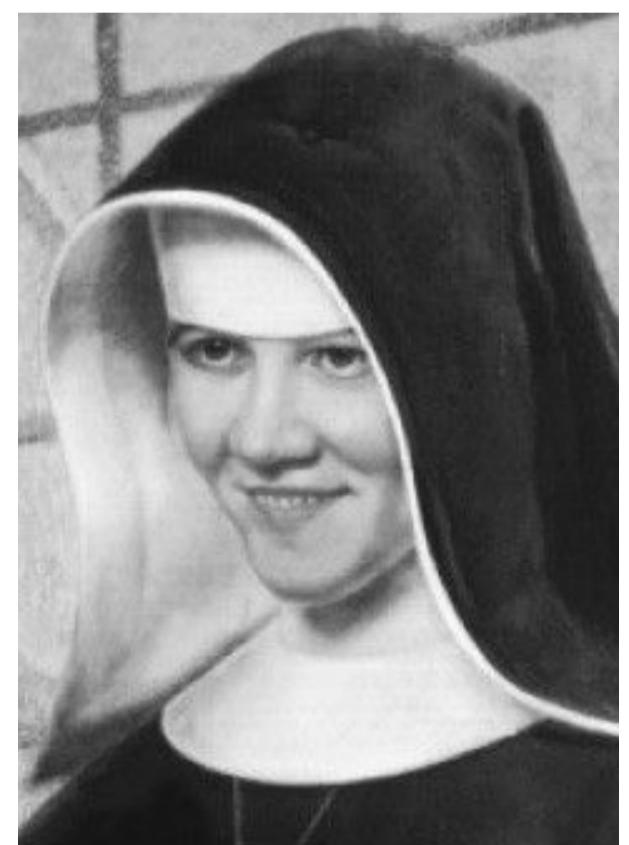
Duchovné „vychytávky“ z obchodu ZDENKA

Obsah knihy je rozhovorom francúzskeho spisovateľa s kardinálom. V odpovediach kardinál veľmi presne pomenúva a detailne rozoberá horúci problém dnešného sveta - ohľadovanie sa všemožnými formami hľuku a prehnanej činorodosti, ktoré vyplývajú okrem iného zo strachu moderného človeka z ticha a utiahnutia sa do vnútra vlastného srdca. Varuje pred dôsledkami, ktoré tento životný štýl

prináša a ozrejmuje, prečo ho treba čo najrýchlejšie zmeniť. Nešetrí ani predstaviteľov Cirkvi, ktorí tiež prepadajú svetským trendom.

Rozsiahlo sa dotýka aj veľmi chúlostivých otázok, akými sú vhodnosť či nevhodnosť mlčania zoči-voči nespravodlivosti, chorobe, smrti i otázkam tzv. mlčania Boha.

(pokračovanie na ďalšej strane)

PODMIENKY PRE ODPUSTKY PRE DUŠE V OČISTCI V NOVEMBRI

Odpustky znamenajú odpustenie časného trestu pred Bohom za hriechy, ktoré sú už odpustené, čo sa týka viny... Odpustky sú čiastočné alebo úplné podľa toho, či oslobodzujú od časného trestu za hriechy čiastočne alebo úplne. Každý veriaci môže odpustky... získať buď pre seba, alebo aplikovať za zosnulých (KKC 1471).

Podmienky pre odpustky pre duše v očistci počas novembrovej oktávy

V dňoch od 1. do 8. novembra môžu veriaci získať úplné odpustky pre duše verných zomrelých v očistci. Tieto odpustky počas novembrovej oktávy sa dajú získať iba pre duše v očistci. Možno ich získať od poludnia predchádzajúceho dňa, až do polnoci určeného dňa.

Podmienky pre získanie odpustkov:

1. priať sviatost zmierenia, krátko predtým alebo potom
2. priať Eucharistiu, najlepšie v tej istý deň
3. pomodliť sa na úmysel Svätého Otca modlitbu Otčenáš, Zdravas, Sláva.

Počas týchto dní treba vylúčiť akúkoľvek pripútanost k hriechu, i všednému.

1. - 8.november

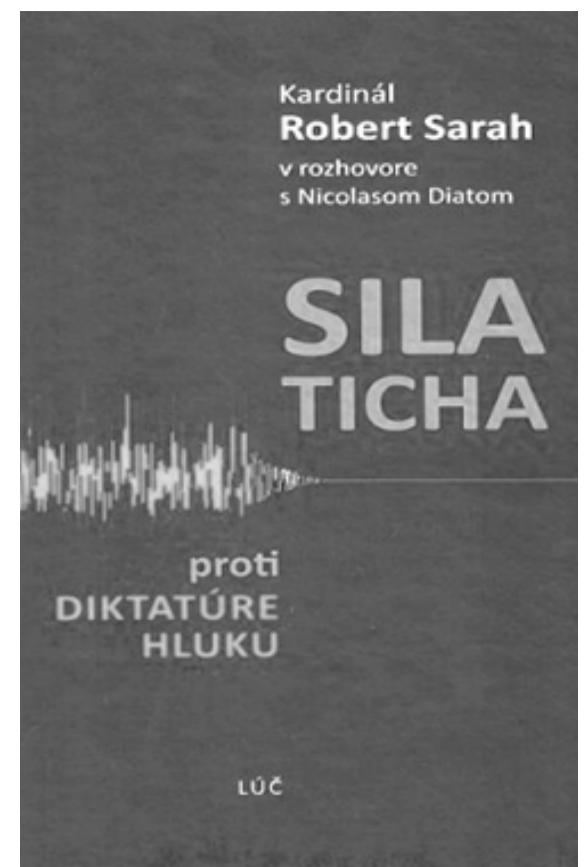
Nábožne navštíviť cintorín raz denne, počas odpustkovej oktávy, od 1. novembra do 8. novembra a aspoň myšľou sa pomodliť za zosnulých. + spomenuté 3 podmienky

2. november

V deň Spomienky na všetkých zosnulých 2. novembra nábožne navštíviť kostol alebo kaplnku a pomodliť sa modlitbu Otčenáš a Verím v Bohu, ako aj modlitbu na úmysel Svätého Otca + spomenuté 3 podmienky.

Podrobny rozpis svätých omší a pobožností bude vo farských oznamoch, na farskom webe a na výveske kostola.

Ticho je nevyhnutné pre počúvanie hudby Boha, modlitba sa rodí z ticha a v tichu sa vnárame do hlbšej modlitby. V dnešnej dobe, keď hluk, technológie a majetok stále viac rozširujú svoj vplyv, bolo určite veľkou výzvou napísanie knihu venovanú mlčaniu. Kedže svet vydáva toľko hlasných zvukov, je potreba niekolkých kvapiek ticha stále žiadanejšia.

Hluk je hudbou pekla. Robert Sarah nám ponúka skutočne precízne podanú úvahu o dôležitosti ticha v našich vlastných životoch a o tom, čo môžeme skrzes toto ticho objaviť Len v kľunde a tichu budeme počuť Tichý hlas, ktorý nenúti, ale ponúka hodnoty večnosti.

Zvlášť v súčasnej dobe je veľmi dobré knihu si prečítať. Po prečítaní nediskutovať, nehovoriť, premýšľať, zostať v tichu...

ČEREŠNIČKA NA TORTE

Evanjelium na každý deň

O význame pravdielného čítania sv. Písma, hádam, ani netreba diskutovať.

V dnešnej „čerešničke“ vám ponúkame knižičku „Evanjelium na každý deň rok 2024.“ Jej formát je veľmi praktický a zmestí sa do akejkoľvekkablek, či vrecka. Obsahuje zamyslenia nad evanjeliom podľa katalíckeho liturgického kalendára na rok 2024.

Alena Perželová

HLAS SRDCA štvrtročník rímskokatolíckej farnosti Rimavská Sobota. Vydáva rímskokatolícka cirkev farnosť Rimavská Sobota. Adresa: Hlavné námestie 29, 97901 Rimavská Sobota. Kontakt: 0475631031, email: caspopishlassrdca@gmail.com, Recenzoval: Rastislav Polák. Redakčná rada; šéfredaktorka: Alena Perželová, členovia - Rastislav Polák, Ondrej Michalec, Jana Marcineková, Jarmila Deáková, Helena Krpeľanová, Katarína Žolnírová, Jozef Gödri.

Web: www.farnostrs.sk